

๑๖๗

รัก
ใคร
สัก
คน

เฟิงหลิวชู่ไต
风流书呆

เขียน

เสี่ยวหา
แปล

爱
谁
谁

จะรักใคร่รักไป ๓

CSOBYA

ก า ร อ่ า น คิ อ ร า ก รุ า น ที่ ส ำ กั ญ

กวนซูอิเป็นปฤชุน เมื่อมีคนให้ความสำคัญยอมอดยินดีและภูมิใจไม่ได้
ลอบปิดปากหัวเราะ ก่อนหยิบฎีกาเล่มหนึ่งมาพลิกอ่าน
ความเร็วในการอ่านของนางสูงยิ่ง
เรียกได้ว่ากวาดตาดครั้งเดียวอ่านได้สิบบรรทัดก็ไม่ถือว่าเกินจริง
เพียงครูเดียวก็เลือกฎีกาที่เร่งด่วนออกมาได้
- เฟิงหลิวซูไต่

จะรักใครก็รักไป ๓ 爱谁谁

เฟิ่งหลิวซูไต

风流书呆

เขียน

เสี่ยวหาว

แปล

นวนิยาย ลำดับที่ ๓๙๘
จะรักใคร่รักไป เล่ม ๓

อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
๓๙๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๕๙๙๙ ต่อ ๔๙๐๔, ๔๙๐๕ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

《爱谁谁》

Volume 03

Original story ๓๙๘ characters created and copyright © Author: 风流书呆 Feng Liu Shu Dai
Thai editon rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-2808-5

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม ๒๕๖๒

พิมพ์ครั้งที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๖๑

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของคุณีข้อมูลอมรินทร์

เพิงหลิวดูได้

จะรักใคร่รักไป 3 / เพิงหลิวดูได้ เขียน เลี้ยวขวา: แปล จาก 爱谁谁 - กรุงเทพฯ:
อรุณ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง, 2562.

(6), 496 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 338)

1. นวนิยายจีน. I. เลี้ยวขวา. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ๗๗๖ ล 3

DDC 895.1352

ISBN 978-616-18-4168-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชซิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ โอทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษालายงานสำนักพิมพ์ในเครือ ออวาง จิระอร • กรรมการธิการผู้อำนวยการ จตุพล บุญพริ้ง, ลีริกนธ์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทศพร สนิชวรณะ

บรรณาธิการ จรส กายโรจน์ • เลขาณูการ ศศิธร เอ็มเอ็ม

ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพลินธุ์, วรรณมา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ

พิสูจน์อักษร ลดายุ พัดเย็น • คอมพิวเตอร์ กุมิสรา เล็กเล็ก

ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมรลักษณ์ เสงกลิน • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางขาย กุลพัฒน์ บัวระยอง • ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ชนพงษ์ โพธิ์บำรุง

คำนำสำนักพิมพ์

จะรักใคร่รักไป เป็นผลงานเรื่องแรกของเฟิงหลิวซู่ไต้ที่สำนักพิมพ์อู่ถุนนำมาแปล เป็นนวนิยายจีนโบราณที่นำเสนอแนวความคิดของปราชญ์จีนในสมัยโบราณหลายท่านจากหลายสำนัก เกี่ยวกับเรื่องการเมือง การปกครอง การทหาร หลายแนวคิดสามารถนำมาปรับใช้กับวิถีการดำเนินชีวิตได้

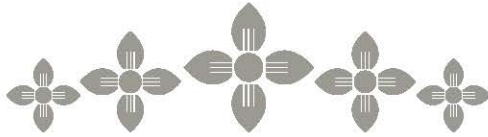
เรื่องราวที่ปรากฏในนิยายเรื่องนี้เป็นเพียงจินตนาการของผู้เขียนที่ไม่ได้อิงตามประวัติศาสตร์จีนในยุคสมัยใดโดยเฉพาะ เพียงอ่านเพื่อความบันเทิงเท่านั้น

มาติดตามกันค่ะว่าบุรุษคนใดจะสามารถเอาชนะใจ “กวนซู่อี” นางเอกผู้ยึดมั่นในคุณธรรม เมตตากรุณา ศีลธรรมจรรยา ขณะเดียวกันก็มีความเข้าใจความเป็นมนุษย์อย่างถ่องแท้ มองการณ์ไกล และพยายามต่อสู้เพื่อไม่ให้สตรีในยุคสมัยของนางต้องถูกกดขี่จนประสพกับโศกนาฏกรรม

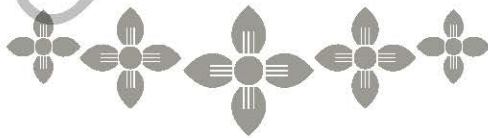
ขอให้คุณผู้อ่านอ่านอย่างมีความสุขนะคะ

สำนักพิมพ์อู่ถุน

มีนาคม ๒๕๖๒

“...ก่อนที่เราจะรู้จักเจ้า ทุกวันที่เราลืมตาตื่นมักคิดว่า...
เราจะมีชีวิตอยู่อย่างไร แต่หลังจากได้รู้จักเจ้า ทุกวันที่
เราลืมตาตื่นมักคิดว่า...การที่มีชีวิตอยู่ช่างดีจริง ๆ...”

๑๓๖

เมื่อเริ่มลงมือเขียนแล้ว กวนซู่อี้ก็มีอาการหยุดได้ นางมัดถุงทรายขนาดเล็กที่ข้อมือของมู่มู่ แล้วให้เขานั่งคัดอักษรอยู่ด้านข้าง มู่มู่น่ารักยิ่ง ไม่เอะอะโวยวาย พอถึงเวลากินอาหารก็เอ่ยเตือนพี่สาวให้ไปกินข้าวเพราะเกรงว่านางจะเหน็ดเหนื่อย

คราแรกกวนฉีกวงและกวนอวินฉียังไม่วางใจ วิ่งไปมาที่ห้องหนังสืออยู่หลายครั้ง พอได้อ่านบทประพันธ์หน้าแรกแล้วก็ไม่ได้มารบกวนนางอีก

“แม้จิตใจจะเอนเอียงไปเล็กน้อย แต่วิชาความรู้กลับก้าวหน้าขึ้นมาก ยอดเยี่ยม!” กวนฉีกวงลูบหมวดเครา สีหน้าปลาบปลิ้ม กวนอวินฉีสายหน้ายิ้มเจื่อน ไม่พูดอะไรสักคำ จิตใจของบุตรีเอนเอียงเพียงเล็กน้อยที่ได้กัน นางกำลังจะกระโดดเข้าสู่กองเพลิงต่างหากเล่า!

กวนซู่อี้เขียนอยู่กว่าครึ่งเดือนในที่สุตก็ว่างพุกัน ตรวจทานต้นฉบับอีกครั้ง และเกลาสำนวนอีกเล็กน้อย จากนั้นก็คัดลอกอีกหลายฉบับ ก่อนให้เงินจื้อนำไปติดที่ป้ายประกาศ

“คุณหนู ไม่ให้ผู้อื่นคัดลอก จะให้ติดต้นฉบับที่เขียนด้วยลายมือของท่านเลยหรือเจ้าคะ บัญญาชนหัวเมืองเขียนจึงรู้จักลายมือของท่านกันหมดแล้ว หากเผยแพร่ออกไป ท่านก็จะมีชื่อเสียงโด่งดัง!” จินจื้อซื่อซื่อที่อยู่ด้านล่าง เอ่ยเตือนว่า “เพราะบทประพันธ์ *กฎหมายราชฎ* ที่เขียนก่อนหน้านั้น ทำให้เหล่าหลัวเสื่อเหรินได้รับการยกย่องสรรเสริญจากราชฎอย่างยิ่ง หากพูดถึงความสามารถด้านการประพันธ์ย่อมไม่เป็นรองสวีกวางจื้อ รอให้ทุกคนรู้ว่านี่หลัวเสื่อเหรินคือท่าน เกรงว่า

จะมีคนมากมายวิพากษ์วิจารณ์ท่านเจ้าค่ะ”

“ติดเถิด ข้าก็คือนี้หลี่ว์เสี้ยวเหริน นี่หลี่ว์เสี้ยวเหรินก็คือข้า ผู้อื่นอยากพูดอะไรก็ปล่อยให้พูดไปเถิด” กวนซู่อี้ล้างน้ำหมึกที่ปลายนิ้วออกพลางกล่าวอย่างไม่สนใจไยดี

ครั้นเงินจื่อได้รับการยืนยันแล้ว ถึงค่อยยกอดตันฉับก่อนเดินออกไป หลังจากติดสินบนทหารที่เฝ้าป้ายประกาศของทางการและติดบพระพันธ์ของเจ้านายแล้ว จากนั้นไม่นานก็มีคนจำนวนมากมางูดู

“ข้าไม่ได้ดูผิดกระมัง นี่เป็นผลงานของนี่หลี่ว์เสี้ยวเหรินใช่หรือไม่ เร็วรีบไปซื้อกระดาษกับพู่กันที่ร้านขายหนังสือ แล้วคัดลอก!” ดูชื่อที่เขียนไว้ อย่างชัดเจนแล้ว ยังไม่ทันอ่านบพระพันธ์จบก็มีบัณฑิตร้อนใจวิ่งไปซื้อกระดาษกับพู่กันที่ร้านขายหนังสือทันที ทว่ายังมีคนรื้อออกมากมาย คราแรกยังสงสัยคราหลังตกอยู่ในวงค์

บพระพันธ์นี้ยังคงยึดมั่นแนวทางเดียวกับ *กฎหมายราษฎร* และยังคงตั้งตนเป็นศัตรูกับส่วก่วงจื่อ เพียงประโยคแรกของบพระพันธ์ก็ตำหนิว่ส่วก่วงจื่อตีความถ้อยคำของปราชญ์ด้วยความคิดเห็นส่วนตน นับเป็นการกระทำผิดอย่างร้ายแรง การเอามุมมองด้านการศึกษาของตนเองใส่สมองของบัณฑิตทั่วหล้าทำให้พวกเขาสูญเสียวิถีแห่งการศึกษา ต่อมาก็ชี้จุดที่เขาประมาทเลินเล่อโดยใช้วิชาความรู้ที่ลึกซึ้งและกว้างขวางเป็นข้อพิสูจน์

ผู้คนรู้ว่านี่หลี่ว์เสี้ยวเหรินมีพื้นฐานด้านประวัติศาสตร์อย่างลึกซึ้ง นางอธิบายตำราคำสอนของท่านขงจื่อโดยยึดหลัก “ใช้คัมภีร์ตีความหมายคัมภีร์” อย่างเคร่งครัด น้อยมากที่จะใส่ความคิดเห็นส่วนตนลงไป แต่ก็ยังมีข้อสงสัยที่ขอร้องให้เหล่ามหาปราชญ์และบัณฑิตช่วยชี้แนะเพิ่มเติม นางยินดีให้คนได้เหล่าแสดงความคิดเห็นโต้แย้งบพระพันธ์ของนาง ซ้ำยังบอกว่าการทำเช่นนี้ถึงจะเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุด มิใช่ข้อคิดเห็นส่วนตนที่กลายเป็นกระแสนิยมจนทำให้คุณธรรมของปราชญ์ถดถอยลงเรื่อย ๆ สุดท้ายก็ถูกขจัดจนหมดสิ้น

ในตอนท้าย นางกล่าวตรงประเด็นว่า..ส่วก่วงจื่อไม่ได้อธิบายตำราคำสอนของท่านขงจื่อ แต่เป็นการอาศัยตำราคำสอนของท่านขงจื่อมาประกอบความเห็น

ของตนเอง หาก *รวบรวมอรรถาธิบาย* ยังแพร่หลายต่อไป สิ่งที่คุณรู้หลังเรียนรู้อย่อมมีใช้ความคิดของท่านขงจื้อและท่านเมิ่งจื้อ แต่เป็นความคิดของตระกูลส่วทำให้ไม่เข้าใจถ้อยคำของปราชญ์ แต่เป็นถ้อยคำของตระกูลส่ว ตระกูลส่วพยายามแย่งชิงตำแหน่งปราชญ์และเปลี่ยนแปลงถ้อยคำของปราชญ์ เพื่อให้ได้รับการยกย่องว่าเป็น “อาจารย์ของคนใต้หล้า” นับเป็นการสร้างชื่อเสียงจอมปลอม!

สุดท้ายยังกล่าวอีกว่า การสอบเคอจิวี่ที่ย่องเต๋มลักตันส่งเสริม หากเหล่าบัณฑิตไซเคดีสอบติดก็ต้องกลายเป็นลูกศิษย์ของโอรสสวรรค์และอยู่ใต้อาณัติของโอรสสวรรค์ มีใช้ใครอื่น

ถึงจะบอกว่าเป็นบทประพันธ์บทหนึ่ง แต่แท้จริงจำนวนคำก็เพียงพอที่จะทำเป็นหนังสือได้แล้ว เนื่องจากนี่หลิวเสื่อเหรินค่อนข้างมีชื่อเสียงด้านการประพันธ์คราแรกคนที่มุ่งดูวางนางในตำแหน่งเดียวกับส่วก่วงจื้อโดยไม่มีข้อกังขาใด ๆ แต่หลังจากอ่านจบ ชวนเคลิบเคลิ้มและแฝงไปด้วยความหมายลึกซึ้ง ไม่ว่าจะหวงคิดลึกก็ครั้งก็ยังรู้สึกว่ายากจะอธิบายความหมายที่แท้จริงที่แฝงอยู่ในนั้นได้

ครั้นข่าวเล่าลือออกไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานจากนั้นก็มียุทธศาสตร์เข้ามามุ่งดูบัณฑิตที่มีฐานะยากจนยังไม่ทันอัปภา ลูกหลานตระกูลขุนนางก็ปรบมือร้องชมว่าดี เสียงอุทานชื่นชมดังต่อเนื่อง พวกเขามีฐานะสูงศักดิ์ย่อมต้องเชิญอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมาสอนตั้งแต่เล็กเพื่อจะกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค หากต้องการอธิบายตำราคำสอนของท่านขงจื้อ ผู้ใดจะกล้าข้ามหน้าข้ามตาพวกเขา ทว่าส่วก่วงจื้อกลับทำเกินหน้าเกินตาไปแล้ว เผยแพร่บทประพันธ์เพื่อโอ้อวดตนเองและดูแคลนผู้อื่น จะไม่ให้พวกเขาชิงชังได้อย่างไร

เขาบรรยายผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์ตนว่า “สุนัขสู่เห่าตะวัน” คว้างอ๊กก็เห็นจันทราก็หอบ” บรรดาผู้ที่มีชื่อเสียงในแวดวงการประพันธ์ที่มีจิตใจงดงามและ

* เป็นสำนวนจีน ปกติมณฑลเสฉวน (มีชื่อย่อว่า สู่ หรือชเวน) มีหมอกปกคลุม ไม่ค่อยมีแสงแดดจนได้ชื่อว่าเมืองในหมอก ครั้นเห็นดวงอาทิตย์ ทมาก็จะเห่าเป็นบ้าเป็นหลัง อุปมาว่า คนโง่จะประหลาดใจกับสิ่งที่ผู้คนรู้จักกันมากที่สุด

๒ อุปมาว่า คนที่มีจิตใจหวาดหวั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เมื่อพบสิ่งที่คล้ายคลึงกันก็เกิดความกลัวเพราะอุปาทาน

มีคุณธรรมสูงส่งไม่คิดจะถือสาเขา ยามนี้คิดจะเขียนหนังสือ แต่เกรงว่าจะถูก เหน็บแถมว่าเก็บเอาถ้อยคำของผู้อื่นมาเป็นถ้อยคำของตน ดังนั้นจึงรักษาทำที่ นิ่งเฉยไว้ บัดนี้หนังสือลือลือเป็นหัวทอกโจมตีสวีกว้างจื้อคนแรก ซ้ำยังเชิญให้ บัณฑิตหัวล้านร่วมแสดงความคิดเห็นต่อบทประพันธ์ของตน เพื่อศึกษาถ้อยคำของ ประชาชนอย่างลึกซึ้งและครบถ้วนยิ่งขึ้น เท่ากับว่าได้พาดบันไดให้เหล่าผู้มีชื่อเสียง ที่อยู่บนที่สูง หากยามนี้ยังไม่ปีนลงมา แล้วจะรอไปถึงเมื่อใดเล่า

อ่านบทประพันธ์จบแล้ว บรรดาผู้มีชื่อเสียงก็บังเกิดความคิดฟุ้งพริ้ว ธิริสรูปมูมมองด้านการศึกษาที่ยอดเยี่ยมที่สุดของตนออกมาแล้วติดลงไป แหงนอน ว่าไม่ลืมหิวจรณส์สวีกว้างจื้อ แม้เขาจะรู้พื้นฐานคำสอนของท่านขงจื้ออย่างถ่องแท้ แต่เพราะหวังในชื่อเสียงลามากเกินไป การอธิบายตำราคำสอนของท่านขงจื้อ จึงเหมือนอย่างที่นี่หนังสือลือลือบรรยายเอาไว้ ถ้อยคำของประชาชนส่วนใหญ่ล้วนเป็น ความคิดเห็นของตนเองที่ไม่ผ่านการคิดทบทวน

มีมหาปราชญ์เข้าร่วมการประชันบทประพันธ์มากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งโต้แย้ง แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อธิบายตำราคำสอนของท่านขงจื้ออย่างครอบคลุมและ ละเอียดลึกซึ้ง ทำให้เหล่าบัณฑิตมองอย่างสบายอกสบายใจ ไม่ยอมจากไปที่ใด หากพูดไม่เกินจริง การยืนอยู่หน้ากำแพงเพียงหนึ่งเคื่อกก็เต็มไปด้วยบทประพันธ์ ที่ยอดเยี่ยม ยังนับว่ามีประโยชน์กว่าการตรากตรำอ่านหนังสือลิบปิอย่างยากลำบาก เสียอีก

ยามที่สวีกว้างจื้อได้รับข่าว เหล่าผู้ยิ่งใหญ่วิจารณ์ *รวบรวมอรรถาธิบาย* ของเขาเสียยับเยิน ในนั้นมีข้อผิดพลาดและตกหล่นมากมายที่ทำให้คนหัวเราะ เขามีอาจอ่านได้หมด เพียงหาบทประพันธ์ของหนังสือลือลือลือลือเจอออย่างรวดเร็วจึง เมื่ออ่านจนถึงประโยคสุดท้าย เขาแทบกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง

เขาไม่กลัวการวิจารณ์มูมมองด้านการศึกษา เพราะสามารถกลับไปเขียน ได้โต้แย้งได้ แต่กลับกล่าวหาว่าเขาพยายามชิงตำแหน่งปราชญ์ แก้ไขถ้อยคำของ ท่านมหาปราชญ์ขงจื้อ เห็นได้ชัดว่าต้องการขับไล่เขาออกจากแวดวงการประพันธ์ และยังกล่าวหาว่าเขารวบรวมพรรคพวกเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว แยังชิงลูกศิษย์ของโอรสสวรรค์ นี่ถือเป็นถ้อยคำแทงใจดำ เพียงพอให้ตระกูลสวี

ถูกประหารทั้งตระกูล! จิตใจนี้หิวเลือดเหรินช่างอำมหิตยิ่ง! ยามลงมือเขียน ดุจมีตสังหารเรียบ!

สวีกว่างจื้อหน้ามีตตาลาย ตัวส่ายโงเงง โชคดีที่สวีหย่าเหยียนประคองไว้ได้ทัน ทำให้ไม่ทรุดลงไปกองกับพื้น จี้เจิงเยว่บังเอิญอยู่ใกล้ๆ จึงรีบเข้าไปช่วยเหลือ สั่งให้ปวรับใช้ไปจ้างรถม้าเพื่อไปส่งท่านสวีกลับบ้าน เมื่อเหลือบเห็นแววตาขอความช่วยเหลือของสวีหย่าเหยียนเขาก็ลำบากใจ สีหน้าหมองหม่นลง

มหาปราชญ์ท้าวแคว้นเว่ยหยอยเขียนบทประพันธ์อธิบายตำราคำสอนของท่าน ขงจื้อนับเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่ร้อยปียากพบพาน แม้แต่อาจารย์อวินที่หวงความรู้ยิ่งยังเขียนบทประพันธ์ถึงห้าบท เขียนอธิบายมุมมองด้านการศึกษาอย่างละเอียดและครอบคลุมทุกด้าน หากจากไปในยามนี้ก็เท่ากับว่าโดดเดี่ยวกลางคัน เกรงว่าการศึกษาระดับสูงจะตามหลังผู้อื่นช่วงใหญ่ จะให้เขาเต็มใจได้อย่างไร

โชคดีที่สวีหย่าเหยียนมองความลำบากใจของเขาออก จึงไม่ได้ขอร้องให้เขาไปส่งคนอื่นอีก ขณะรอรถม้า สายตาก็หยุดที่บทประพันธ์ของนี่หิวเลือดเหริน ฉบับล้นนั้นก็ดูทานอย่างตกใจว่า “นะ...นี่คือลายมือของกวนซู้อี! นี่หิวเลือดเหรินก็คือกวนซู้อี!”

“เป็นไปได้อย่างไร” จี้เจิงเยว่ส่ายหน้าทันใด ครั้นมองดูอย่างละเอียด ก็พูดไม่ออก ใบหน้าแดงช้ำน อับอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี เมื่อครึ่งเดือนก่อน เขายังพูดว่าคุณหนูกวนมีความรู้ดีเกินเขิน เหมิเกริม แต่แท้จริงคนที่มีความรู้ดีเกินเขินคือพวกเขาต่างหาก ความรู้ของนางล้ำหน้ากว่าคนรุ่นเดียวกัน เทียบเคียงได้กับมหาปราชญ์ทั้งหลาย โฉนเขาถึงได้มีหน้าไปยกไม้ยกมือต่อหน้านางได้ ช่างขวัญกลัวจริงๆ

ตัวอักษรของกวนซู้อีมีชื่อเสียงในเยียนจึงอยู่นานแล้ว ก่อนหน้านั้นนางได้รับความสนใจเพราะความสามารถทางการประพันธ์และมีความรู้ที่ลึกซึ้งกว้างขวาง คราวแรกเหล่าบัณฑิตยังไม่ทันสังเกต แต่ทันทีที่มีคนเปิดโปงก็มีคนมากมาย เริ่มต้อออก คิดไม่ถึงนี่หิวเลือดเหรินที่มีท่วงทำนองในการเขียนคมกริบดุจมีดและมีสำนวนภาษาคมคายจะเป็นสตรี มีหน้าซ้ายังวิจารณ์เท่า่นสวีที่อายุมากกว่านางหลายสิบปีเสียยับเยิน เช่นนั้นความรู้ของนางจะสูงล้ำปานใด ไร่เรียนหนังสือ

ตั้งแต่ที่ขบ การลั่นสอนอบรมของตระกูลกวนซ่างน่ากลัวจริง ๆ

แม้จะมีบางคนตำหนินี้หิวแล้วเหรินที่มีฐานะเป็นหญิง แต่การประชันบทประพันธ์ของเหล่ามหาปราชญ์ยังคงดำเนินต่อไป เหล่าบัณฑิตยกพู่กันคัดลอกอย่างบ้าคลั่ง ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ระหว่างนั้นนี้หิวแล้วเหรินได้เขียนแสดงความคิดเห็นอีกสองฉบับ ถ้อยคำลະสรวยดึงดูดให้ผู้ยิ่งใหญ่มากมายแสดงความคิดเห็นโต้แย้ง ระหว่างตอบโต้กันไปมา ก็แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานหลักคำสอนของท่านขงจื้ออย่างลึกซึ้ง

ผู้ที่คิดจะเอาเรื่องเพศของนางมาเขียนบทประพันธ์ก็ล้มเลิกความคิด แล้วตั้งใจคัดลอกแทน

เนื่องจากการประชันบทประพันธ์ดุเดือดขึ้นเรื่อย ๆ เสมือนไฟไหม้ไหม้จนทำให้จวนว่การตกใจ เบื้องบนจึงได้ส่งทหารมาเฝ้าป้ายประกาศของทางการ โดยเฉพาะ แต่มีลูกศิษย์ของผู้ยิ่งใหญ่บางท่านได้นำผลงานใหม่มาติด จำต้องลงบันทึกในสมุดลงทะเบียน กำแพงด้านเดียวติดไม่พอ ก็ได้เพิ่มกำแพงไม้อีกหลายด้าน ไม่อนุญาตให้ผู้ใดดึงออกตามใจชอบ

เย็นวันเดียวกัน การประชันบทประพันธ์ก็ยุติลง แต่เรื่องนี้ยังไม่จบ รอให้ผ่านไปหนึ่งคืนและถูกเล่าลือออกไปไกล จะต้องมีผู้มีชื่อเสียงเข้าร่วมมากกว่าเดิมหรือบางทีอาจมีมหาปราชญ์ต่างเมืองส่งบทประพันธ์มาร่วมด้วย นี่ไม่เพียงเป็นการประชันหลักคำสอนของท่านขงจื้อ แต่เป็นการชว่งชิงชื่อเสียงทางการประพันธ์ด้วย ไม่ว่าจะบัณฑิตที่ศึกษาวิชาความรู้ของสำนักขงจื้อจนแตกฉานหรือจะเป็นคนที่แสรังเป็นคนดีที่ชื่นชอบการแก่งแย่งชิงดีข่มไม่พลาดโอกาสนี้

กวนซู่เขียนแสดงความคิดเห็นสามบทก็เจ็บหาย นางรู้ว่าการประชันบทประพันธ์ต่อจากนี้ไม่มีที่ให้นางยื่นอีกแล้ว นางเป็นได้เพียงอิฐก้อนหนึ่งที่ดึงดูดหยกงามเท่านั้น ต้องให้มหาปราชญ์สนับสนุนเรื่องที่ยิ่งใหญ่นี้

ภายในลานบ้าน ดวงดาวเต็มท้องฟ้า ดอกไม้ปลิดปลิวร่วงโรย กวนอวินก็ถอดตะเกียงน้ำมันดวงหนึ่ง ถอนหายใจกล่าวว่า “เพียงคนที่มีสายตาตื่นเห็นคนหนึ่งคิดไม่ถึงเจ้าจะก่อความวุ่นวายใหญ่โตเพียงนี้ โชคดีที่เจ้าถอนตัวทันและรู้จัก

พอประมาณ ทำให้ผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายเป็นที่สนใจโดดเด่นเหนือกว่าเจ้า”

“ต้นไม้ใหญ่ต้นลม ข้าเป็นเพียงต้นกล้าเล็กมิกกล้าด้านกระแสลมหรือกเจ้าคะ” กวนซู่ก็กอดตะเกียงน้ำมันไว้ในอ้อมแขนเช่นเดียวกัน กล่าวเสียงต่ำว่า “การประชันบทประพันธ์เกรงว่าจะดำเนินต่อไปอีกหลายวัน ท่านพ่อ ท่านเคยคิดจะรวบรวมบทประพันธ์ของผู้เชี่ยวชาญทั้งหลายเป็นเล่ม กลายเป็นรวบรวมสรรพวิชาอย่างแท้จริงหรือไม่เจ้าคะ หรือไม่ก็เชิญผู้มีชื่อเสียงทั่วแคว้นเว่ยมารวมตัวกันเพื่อร่วมกันเขียนงานชิ้นเอกที่ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกสาขาวิชา และวิชาชีพ เพื่อให้คนได้หล้าเกิดสติปัญญา และเพื่อชี้แนะแนวทางให้คนรุ่นหลังนี่คือความหมายที่แท้จริงของการประชันบทประพันธ์เจ้าคะ”

กวนอวี่นฉิมมองบุตรด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป กล่าวเสียงทุ้มว่า “ที่แท้เจ้าก็คาดการณไว้แต่แรกแล้วใช่หรือไม่”

“ใช่เจ้าคะ ท่านขงจื้อคืออาจารย์ของคนได้หล้า ทุกสรรพสิ่งมีจิตวิญญาณเพื่อให้คงอยู่ตลอดไป!” เลือดในกายของกวนซู่ก็กำลังร้อนระอุ ก่อนค่อยๆ เตือดพล่าน

กวนอวี่นฉิมมองนางครู่หนึ่ง ทันใดนั้นก็ถอนหายใจยาว “เป็นเพราะพ่อดูเบาเจ้าไป หากสามารถทำสำเร็จอย่างที่เจ้าพูด ตระกูลกวนจะต้องกลายเป็นผู้นำของแวดวงการประพันธ์ ปัญญาชนทั่วหล้าจะต้องซาบซึ้งบุญคุณนี้ นี่ต่างหากถึงจะเป็นความสำเร็จของการอบรมกลมกลืน และเป็นวิธีที่เร็วที่สุดสำหรับฮ่องเต้ที่จะส่งเสริมหลักคำสอนของท่านขงจื้อ อี้ อี้ ก่อนหน้านั้นพ่อคิดผิดไป บางทีเจ้าอาจจะลองเข้าวังดูก็ได้”

พอได้ยินถ้อยคำสุดท้าย กวนซู่ก็นิ่งอึ้งไป จากนั้นกอดตะเกียงน้ำมันเดินเข้าห้องหนังสือ คืบหน้าท่านปู่กับท่านพ่อดีวางแผนจะเขียนหนังสือกันทั้งคืน เกรงว่าตลอดคืนคงไม่ดับไฟ สถานการณ์เดียวกันเกิดขึ้นทั่วทุกหัวระแหงของเยียนจิง วันรุ่งขึ้นคงเกิดคลื่นลูกใหญ่ในราชสำนักไม่น้อย

๑๓๗

ครึ่งเดือนก่อน ฮั่วเซิ่งเจ้อได้รับ *รวบรวมอรรถาธิบาย* จากขุนนาง
อาลักษณ์ และมีขุนนางฝ่ายบุ๋นที่มีฐานะยากจนจำนวนมากเสนอแนะให้สวีกว้างจื่อ
เป็นหัวหน้าผู้คุมสอบเคอจวีปีนี้ และบัณฑิตหัวหล้าล้วนให้ร้องสนับสนุนเขา
นับเป็นการสร้างชื่อเสียงและอิทธิพล

ก่อนหน้านี้ถูกปฏิบัติสองครั้ง ทำให้ชื่อเสียงของสวีกว้างจื่อตกอยู่ใน
โคลนตม ทว่าเขายังกระโดดออกมาได้ กระโดดแต่ละครั้งก็ร้ายกาจขึ้นเรื่อย ๆ
เห็นได้ชัดว่าคนผู้นี้มีจิตใจทะเยอทะยานมากปานใด หนักแน่นเตี้ยเวดัด และ
มีความสามารถสูง บางทีอาจมีสาเหตุมาจากครั้งก่อนพึ่งพาบุคคลที่มีอำนาจและ
อิทธิพลจนพ่ายแพ้ให้กับจิตใจคน คราวนี้เขาได้รับบทเรียน จึงควบคุมจิตใจคน
ก่อน แล้วเปลี่ยนเป้าหมายโดยหาทางมัดใจบัณฑิตหัวหล้าแทน

บัณฑิตหัวหล้ามีจำนวนเท่าใดนะหรือ นับพันนับหมื่น มีนับไม่ถ้วน แล้ว
ที่ได้รับการชี้แนะจากอาจารย์ที่มีชื่อเสียงจะมีสักกี่คนกัน อาจเป็นหนึ่งในหมื่น!
สวีกว้างจื่อเห็นถึงจุดนี้ถึงได้กล้าข้ามหน้าข้ามตามหาปราชญ์มากมายแล้วเขียน
รวบรวมอรรถาธิบาย ขึ้น เพราะเขารู้ว่าขอเพียงเผยแพร่หนังสือเล่มนี้ออกไป
บัณฑิตยากจนหัวหล้าก็จะกลายเป็นผู้สนับสนุนที่จงรักภักดีของเขา ต่อมาเขา
ก็เขียนบทประพันธ์ที่อธิบายถึงความคิดของตนเองเกี่ยวกับ “*วิถีอาจารย์*” แล้ว
โอ้อวดว่าเป็นผู้ที่ทำคนแรก และเป็นผู้นำการเผยแพร่หลักคำสอนของท่านขงจื่อ
ก่อนถูกคนที่ตำหนิเขาว่าเป็นสุนัขคู่กับควายง่อก๊ก จะได้อุดปากของปัญญาชน

พวกนี้

หมัดสองหมัดถูกทุบลงมาอย่างต่อเนื่องเพื่อเปิดเส้นทางให้เขา เป็นเพราะ กวนซูอี่ ฮั่วเซิ่งเจ้อถึงได้เกลียดชังตามไปด้วยและคิดจะปฏิเสศทันที แต่ติดที่ ชื่อเสียงและความนิยมของเขาที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว หากขัดขวางเขาก็จะทำให้ บัณฑิตหัวล้านผิดหวัง ทำได้แต่ถ่วงเวลาไว้เท่านั้น

ทุกครั้งที่ขุนนางอาลักษณ์ถามถึง ฮั่วเซิ่งเจ้อก็จะบอกว่ายังอ่าน *รวบรวม อรรถาธิบาย* ไม่จบ ต้องใคร่ครวญให้ดี การส่งเสริมให้เป็นหนึ่งในหนังสือที่จำเป็นต้องอ่านเพื่อสอบเคอจิวถือเป็นเรื่องใหญ่ ขุนนางอาลักษณ์มีกล้าแรงรัดนักรัก ได้แต่ ออดทนรอ อย่างไรก็ตาม เขามีแผนในใจแล้ว เพียงรอให้ฮ่องเต้อนุญาตก็จะร่วมมือ กับสวีกวางจื่อเขียนหนังสือเกี่ยวกับหลักคำสอนของท่านขงจื่ออีกหลายเล่ม เพื่อ สร้างชื่อเสียงด้านการประพันธ์ให้ตนเอง ยังนับว่าได้ชื่อใจเหล่าบัณฑิตและสามารถ ขยายอำนาจได้ด้วย

บางคนกำลังรอคอย ฮั่วเซิ่งเจ้อก็กำลังรอคอยอยู่เช่นกัน อาศัยความเข้าใจ ที่เขามีต่อซูหยิน น้อยมากที่นางจะชิงชิงใครสักคน แต่หากเคียดแค้นขึ้นมา ถ้าไม่ตายไม่ยอมเลิกราวอย่างแน่นอน สองครั้งก่อนยังพาดพิงกับสวีกวางจื่ออย่าง เขาเป็นเอาตาย ครั้งนี้ไม่มีเหตุผลที่จะไม่เคลื่อนไหว ด้วยเหตุนี้เขาจึงส่งองครักษ์ลับ ไปสืบข่าว ก็ได้ข่าวว่าซูหยินกำลังเขียนหนังสืออย่างที่คาดไว้จริงๆ

ชาวยุทธ์ต่อสู้ท่ามกลางแสงดาบเงากระบี่และกลิ่นคาวเลือด ปัญญาชนต่อสู้ ด้วยการใช้ปากและพู่กันโจมตี ประหนึ่งทะเลเมฆาหลายหิน ซูหยินเตรียมจะ เปิดศึกสู้ประพันธ์กับสวีกวางจื่อเช่นนั้นหรือ คิดได้เช่นนี้ฮั่วเซิ่งเจ้อก็ตั้งตารอคอย อย่างยิ่ง เปิดอ่าน *รวบรวมอรรถาธิบาย* อย่างตั้งใจเพื่อพยายามหาข้อผิดพลาด

ด้วยเหตุผลนี้ เวลาย่อมผ่านไปอย่างรวดเร็ว ครึ่งเดือนผ่านไปโดยไม่รู้ตัว ฮั่วเซิ่งเจ้อพบจุดที่น่าสงสัยเจ็ดแปดแห่ง แล้วจดลงในสมุดเล่มเล็ก วันหน้าค่อย ขอลำชี้แนะจากซูหยิน แต่จู่ ๆ วันหนึ่งก็ได้รับต้นฉบับปักหนึ่งจากองครักษ์ลับ บอกว่าเป็นผลงานชิ้นเอกของคุณหนูกวน

“เขียนเสร็จเร็วถึงเพียงนี้เลยรี” ฮั่วเซิ่งเจ้อประหลาดใจยิ่งยวด เปิดอ่านได้ สองหน้าก็อดหัวเราะเสียงต่ำไม่ได้ ซูหยินหนอซูหยิน นอกจากจะไร้ลัจจะ

ไว้เหตุผล ปากกับใจไม่ตรงกันแล้ว ยังเจ้าคิดเจ้าแค้น ลงมือเขียนตุ้มตุ๋ม ช่างไม่เหลือหนทางให้สวีทวงจ้อมีชีวิตอยู่แม้แต่น้อย!

“ศึกษาความรู้แล้วทบทวนตามเวลาที่แน่นอน” สวีทวงจ้ออธิบายคำว่า “เวลา” กับ “ความรู้” สองคำนี้ผิด ทำให้สูญหินคันทาผลงานทั้งหมดของท่านมหาปราชญ์ขงจื้อเพื่อพิสูจน์ความหมายที่แท้จริงของสองคำนี้ นี่ตั้งใจจะหาข้อผิดพลาดของอีกฝ่ายทุกตัวอักษร ไม่สะเพร่าแม้แต่น้อย

ฮัวเซิงเจ้อแทบจะจินตนาการท่าทางของนางยามอ่านหนังสือหามรุ่งหามค่ำ และลงมือเขียนอย่างรวดเร็ว ทั้งยังจินตนาการท่าทางที่ค้นหาทีละคำทีละประโยคด้วยปลายนิ้วเรียวยาวดุจดั่งหอมของนาง นางช่างแน่วแน่จริงๆ เมื่อตัดสติใจที่จะทำก็พยายามทำให้ดีที่สุด

ฮัวเซิงเจ้อหีบสมุดเล่มเล็กของตนออกมาเทียบกับบทประพันธ์ของสูญหินให้รู้สึกอับอายขายหน้า เดิมเข้าใจว่าตนพยายามอย่างยิ่งและก้าวหน้ามากแล้ว ครั้นเทียบกับสูญหินนับว่ายังห่างชั้นกันอีกไกล ยิ่งกว่านั้น คิดไม่ถึงว่าจะต่ำกว่าบัณฑิตที่อยู่ข้างนอกเหล่านั้นที่ยกย่องให้สวีทวงจ้อเป็นอาจารย์เสียอีก

ยามที่ฮัวเซิงเจ้อตัดสติใจจะเพิ่มระดับความยากของการสอบเคอจิวีและคัดเลือกผู้ที่มีความสามารถอย่างแท้จริง องค์กรกษัตริย์ก็เข้ามารายงานข่าวบทประพันธ์ของสูญหินกระตุ้นให้เกิดการประชันบทประพันธ์ขึ้น ยามนี้บรรดาปราชญ์ได้มารวมตัวกันที่ร้านน้ำชาที่อยู่ตรงข้ามป้ายประกาศของทางการ เพื่อฟังบัณฑิตอ่านบทประพันธ์ หากบทประพันธ์บทใดได้รับความสนใจจากพวกเขา ก็จะเขียนโต้แย้งหรือแสดงความคิดเห็นทันที

สาเหตุที่ผู้มีความสามารถในแวดวงการประพันธ์มีแรงบันดาลใจอย่างยอดเยี่ยม เป็นเพราะในใจลอบซ่อนภูเขาหนังสือทะเลหมึกเอาไว้ หากมีแรงบันดาลใจก็ขยับพู่กันเขียนได้เลยโดยไม่จำเป็นต้องคิดอะไร และเพราะเหตุนี้เพียงครึ่งวันบทประพันธ์ของกวนชู่ก็ดึงดูดให้เกิดผลงานยิ่งใหญ่อีกหลายสิบบท ลึกซึ้งและยอดเยี่ยมขึ้นเรื่อย ๆ นักอักษรศาสตร์ทั้งหลายราวกับกำลังแข่งขันกันอยู่ไม่ปาน คราแรกยังแสดงฝีมือเพียงสามสี่ส่วนเพื่อหยั่งเชิงกันและกัน แต่ทันทีที่เห็นฝีมือลึกล้ำของอีกฝ่ายก็แสดงความสามารถที่แท้จริงออกมา ทำให้

มียอดฝีมือเข้าร่วมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และเพื่อไม่ให้ตกเป็นรองก็ค่อย ๆ หยิบของล้ำค่าออกมาจากกันหีบ

นี่เป็นการเอาเปรียบบัณฑิตที่เข้ามามุงดู บทประพันธ์นี้ยอดเยี่ยม บทประพันธ์นั้นก็ไม่มีเป็นสองรองใคร แม้จะมีดวงตาหลายร้อยคู่ก็ดูได้ไม่ทั่วในใจพลันร้อนรุ่มราวกับถูกไฟเผาเผา

ฮั่วเซิ่งเจ้อคาดไม่ถึงว่าฮุยอินจะก่อเรื่องใหญ่โตเช่นนี้ ยามนี้ดูแล้วนับเป็นเรื่องดีเรื่องหนึ่ง จึงรีบสั่งให้ราชองครักษ์ไปเฝ้าป้ายประกาศของทางการไว้ ไม่อนุญาตให้เอาบทประพันธ์ใดมาปิดทับบทประพันธ์อื่น ๆ และไม่อนุญาตให้ผู้ใดดึงออกตามใจชอบ กำแพงหินทั้งแปดด้านมีที่ไม่พอให้ติดก็เพิ่มกำแพงไม้อีกแปดด้าน ยามราตรีต้องคัดลอกบทประพันธ์ทั้งหมด แล้วบันทึกลงในสมุดลงทะเบียน

นับแต่โบราณกาลมา คนจงหยวนมีนิสัยหวงแหนความรู้ หากมีเคล็ดวิชาใดก็จะซ่อนไว้ แม้แต่ลูกศิษย์ก็ยังไม่ถ่ายทอดให้จนหมด ด้วยเหตุนี้ทำให้ทักษะและวิชาความรู้ต่าง ๆ ค่อย ๆ สูญไป ทว่ายามนี้กลับไม่มีผู้ใดขโมยล้าหลังพูดอย่างไม่ปิดบัง เป็นเหตุการณ์ที่แทบไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยินมาก่อน

หากพูดถึงผู้ที่ทำให้จิตใจคนสันคลอนก็ยังคงเป็นกวนชู่อี้ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางนี้ที่สุด ตรงข้ามกับสวีกวงจ้อที่ถูกนางลากมาเป็นเป้าและถูกโจมตีอย่างหนักไม่เห็นหรือ ในบทประพันธ์ของมหาปราชญ์เหล่านี้ล้วนแต่ต้องการเหยียบย่ำสวีกวงจ้อ นี่เป็นกระแสความวุ่นวายที่ฮุยอินเป็นคนนำพา

ทางหนึ่งฮั่วเซิ่งเจ้อก็สนใจความคืบหน้าของสถานการณ์ อีกทางก็เลื่อมใสฮุยอินอย่างยิ่ง เห็นนางเร้นกายเงียบ ๆ ไม่เข้าร่วมการประชันบทประพันธ์ที่เกิดขึ้นอีก ใ้รู้สึกวางใจ ยามนี้ฉายาของนางถูกเปิดเผยแล้ว หากยังขึ้นเข้าไปร่วมวงด้วยจะต้องถูกสงสัยว่าเป็นรุ่นเยาว์ที่กำลังรีบเสียน อย่างไรก็ตาม อายุและเพศของนางทำให้นางได้รับการปกป้อง เพียงถ้อยคำที่ว่า “อย่าได้ถือสากับสตรี” ก็สามารถอุดปากของผู้ยิ่งใหญ่ในแวดวงการประพันธ์ได้แล้ว และยังทำให้ความรู้ของนางเป็นที่จับตามองมากขึ้นด้วย

สตรีมีความรู้สามส่วน เมื่อเล่าลือออกไปก็จะได้รับการยกย่องเป็นเจ็ดส่วน

แต่ผู้หญิงมีความรู้สูงส่ง ยามนี้ผู้ใดที่มีอาจดูแคลนนางอย่างโรมโนธรรม ทว่า วันหน้าหากนางเขียนบทประพันธ์ด้วยฉายานี้ให้ลือเลื่องหรือนึก ก็จะมีผลให้อ่านาถ และอิทธิพลดลลงอย่างมาก คนบนโลกดูแคลนสตรีนี้คือประเพณีนิยม มีอาจเปลี่ยนแปลงได้

รอให้ผู้หญิงเป็นช่องเขาของแคว้นเว่ยแล้ว ก็จะไม่ผู้ใดกล้าปฏิบัติต่อนาง อย่างเย็นชาอีก เราจะทำให้นางเป็นสตรีที่สูงศักดิ์ที่สุดในแผ่นดิน คิดเช่นนี้แล้ว ชั่วเชิงเงอก็จิตใจสงบลง ฉีกกระดาษที่จดบันทึกถ้อยคำใส่ร้ายป้ายสีนางเป็นชิ้น ๆ แล้วโยนลงไปนกระถางไฟ

วันรุ่งขึ้น บรรยากาศในห้องพระโรงเงียบเป็นเป่าสาก ขุนนางฝ่ายขุนที่พยายาม เสนอแนะให้ลือก่วงจื่อเป็นขุนนางก่อนหน้านี้จึงเงียบไม่พูดไม่จา เหงื่อกาฬ แดกพลั๊ก พรางลอบภาวนาขอให้ครึ่งเดือนที่ผ่านมา ช่องเต้ลี้มู่ก็การาทูล ของพวกเขา ทว่าสวรรค์ไม่ยอมให้คนสมปรารถนา เห็นช่องเต้หีบหนังสือ ขึ้นมาเล่มหนึ่ง เป็น *รวบรวมอรรถาธิบาย* อย่างไม่ต้องสงสัย ซ้ำยังหีบตันฉบับ อีกปึกหนึ่งขึ้นมา เอ่ยเสียงทุ้มว่า “เมื่อวานในเย็นจึงมีการประชันบทประพันธ์ขึ้น ทำให้เราได้เปิดหูเปิดตา ที่เห็นการชวงชิงชื่อเสียงด้านการประพันธ์และวิชาความรู้ ยิ่งใหญ่ไม่ต้องไปกล่าวการสู้รบระหว่างเมืองและดินแดน เราใช้เวลาทั้งวันและ คืนอ่านผลงานชิ้นเอกของมหาปราชญ์ทั้งหลายกลับได้ผลดีกว่าตรากรอ่าน หนังสืออย่างยากลำบากหลายสิบปี บทประพันธ์ผุดขึ้นในใจ ทำให้ครุ่นคิด พิจารณาอย่างไรที่สิ้นสุด!”

เขาโยน *รวบรวมอรรถาธิบาย* ไปด้านข้าง พุดเสียงเยียบเย็น “ท่านลือผู้นี้ เกือบทำร้ายเราอีกครั้งแล้ว คราวก่อนก็ทำลายกฏระเบียบราชสำนัก ครั้งนี้เขียน หนังสือก่อนการสอบเขียนบทประพันธ์ หากเราเห็นด้วยกับฎีกาของพวกเขาแล้วให้หนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่งในหนังสือที่ต้องอ่านสอบเคอจิวี่ ก็เท่ากับปล่อยให้อภัยโทษของคนตระกูลลิวี่เยียบย่ำถ้อยคำของปราชญ์ ทำให้แนวคิดลิวี่เป็นใหญ่ ในแวดวงการประพันธ์ ลิบปี ยี่สิบปีผ่านไป ยังจะมีปัญญาชนคนใดเข้าใจคำสอน ที่แท้จริงของท่านขงจื่อกับท่านเม้งจื่ออีก คงกลายเป็นปากเสียงและสนับสนุน

สวีก่วงจื่อแต่เพียงผู้เดียว!”

บัดหนังสือตกพื้นแล้ว เขาก็เน้นเสียงที่ละคำว่า “บัณฑิตที่สอบเคอจวี่ปีนี้เป็นลูกศิษย์ของโอรสสวรรค์ ไม่ได้เป็นสมัครพรรคพวกของผู้ใด! หากผู้ใดตั้งเป็นก็เป็นเหล่าหนึ่งในและนอกราชสำนักอย่างโจ่งแจ้ง เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน ก็อย่าได้ตำหนิว่าเราลงมือโหดเหี้ยม! สวีก่วงจื่อมักใหญ่ใฝ่สูง เจ้าแผนการ เรามีกล้าใช้งาน วันหน้าหากผู้ใดยังแนะนำเขาให้เข้ามาเป็นขุนนางอีก รักษาหมวกแพรสีนิลของตนเองให้ได้ก่อนแล้วค่อยมาพูด!”

จำนวนขุนนางฝ่ายขุนที่มิชอบสวีก่วงจื่อที่ประกาศรับลูกศิษย์และผูกขาดวิชาความรู้เพียงผู้เดียวเพิ่มมากขึ้น วันนี้เตรียมจะคัดค้านไม่ให้เขารับตำแหน่งขุนนาง กลับคิดไม่ถึงว่าฮ่องเต้จะปิดหนทางข้างหน้าและทางหนีที่โล่งของเขาอย่างสมบูรณ์ ช่างสะใจจริง ๆ

“ฝ่าบาททรงพระปรีชา!” เมื่อมีคนคุกเข่า คนอื่น ๆ ก็ทำตาม เรื่องนี้จึงจบลงเช่นนี้

ภายในตำหนักเกิดความเงิบงันครู่หนึ่ง ก็เห็นกวนฉีกวงสาวเท้าเดินออกมา กล่าวเนิบนาบว่า “ฝ่าบาท กระหม่อมมีเรื่องจะกราบทูลพะยะคะ แม้สวีก่วงจื่อจะแสวงหาชื่อเสียง ทว่าก็เป็นผู้ริเริ่มให้บัณฑิตทั่วหล้าเสาะหาอาจารย์ที่ดี ปณิธานแรกเริ่มนับว่าดีงาม ฝ่าบาทได้โปรดคลายพิโรธด้วย กระหม่อมรับรู้ได้ถึงจิตใจที่กระหายที่จะเรียนรู้ของบัณฑิตทั่วแคว้นเว่ยได้ ขอฝ่าบาทมีพระราชานุญาตให้เรียกมหาปราชญ์ทั่วหล้ามารวมตัวกันเพื่อรวบรวมหลักคำสอนของท่านมหาปราชญ์ขงจื่อให้เป็นตำราล้ำค่า แล้วเผยแพร่ให้คนรุ่นนี้และคนรุ่นหลังต่อไป และขอให้มีพระบัญชาให้เรียกมหาปราชญ์จากร้อยลำนกมาเขียนบันทึกเพื่อจะได้ไม่ทำให้วัฒนธรรมของจงหยวนเสื่อมถอยลง และไม่กีดกันลูกศิษย์เข้าสำนักพะยะคะ” กล่าวจบก็คุกเข่า เอาศีรษะโขกพื้นด้วยความนอบน้อม

ฮั่วเซ็งเจ้อมีประสาทสัมผัสต่อราชสำนักเฉียบคม เขาตระหนักถึงผลประโยชน์มหาศาลที่ซ่อนอยู่ในถ้อยคำของกวนฉีกวงได้ทันที การรวบรวมหลักคำสอนของท่านขงจื่อเป็นวิธีที่เร็วที่สุดที่ทำให้หลักคำสอนนี้กลายเป็นศูนย์กลางองค์ความรู้ของแคว้น และเป็นการวางรากฐานในการปกครองราษฎรได้อย่างราบรื่น

ส่วนการรวบรวมตำราของเมธีร้อยสำนักนับเป็นเป็นสิ่งที่ล่อใจใหญ่ ย่อมต้องดึงดูด
ผู้คนที่มีความสามารถมากมายให้มารวมตัวกันที่เขียนจึงเพื่อทำงานรับใช้ราชสำนัก

หลังจากการสู้รบ แม้แคว้นเว่ยจะครอบครองดินแดนกว้างใหญ่ แต่
ราษฎรส่วนใหญ่ล้วนอพยพไปอยู่นอกด่านหรือไม่กี่ต่างแดน เพราะกลัวชาวฉีหลี่
ที่กุมอำนาจจะทำร้ายชาวฮั่น ยิ่งกว่านั้นลี้กวงจื๋อยังป่าวประกาศ “ยกย่องสำนัก
ขงจื๋อเพียงสำนักเดียว” ทำให้ปัญญาชนของร้อยสำนักตกใจหนีไป ยามนี้แคว้น
เว่ยขาดแคลนอะไรมากที่สุด นอกจากรายได้แล้วก็คือผู้ที่มีความสามารถ

ชาวฉีหลี่อันดับหนึ่ง ไม่ถนัดบุน เขามีอาชีพใช้งานคนที่ไม่จงรักภักดีและมึนกล้า
ใช้ด้วย ขุนนางที่มีฐานะยากจนที่อยู่ใต้บังคับบัญชาเล็กน้อย และเขามีอาชีพจัด
อิทธิพลของตระกูลขุนนางในราชสำนักได้หมด เพราะพวกเขาผูกขาดวิชาความรู้
และความสามารถเอาไว้

สำนักฝ่าเจี๋ย สำนักปิงเจี๋ย สำนักอี่เจี๋ย สำนักหนงเจี๋ย สำนักมั่วเจี๋ย...
ปัญญาชนของร้อยสำนักล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลสำคัญของแคว้น หากรวมตัว
อยู่ที่เขียนจึงและพากันหลังไหลเข้ามารับใช้ราชสำนัก เช่นนี้แล้วยังจะต้อง
วิตกกังวลกับชาวหูและกบฏเซวี่ด้วยหรือ ภายในห้าปีแคว้นเว่ยจะต้องแข็งแกร่ง
อย่างแน่นอน!

๑๓๘

ขณะที่ ฮั่วเซิ่งเจ้อกัลดกัลุ่มว่าไม่รู้จะซื้อใจคนที่มีความสามารถนี้ได้อย่างไร กวนฉีกงวงก็เสนอแผนการยอดเยี่ยมให้เขา ขอเพียงประกาศราชโองการให้ใต้หล้ารับรู้ มีสิ่งล่อใจอย่างการเขียนหนังสือเพื่อให้คงอยู่เป็นมรดกตกทอดสู่ชนรุ่นหลัง จะมีปัญญาชนคนใดต้านทานได้ ขอเพียงพวกเขายอมมา เขาก็สามารถรั้งให้พวกเขาอยู่ต่อได้!

“ท่านราชครูช่างมีน้ำใจ! รีบไปเอามา เราจะอ่านให้ละเอียด!” เขารีบให้ป้ายผู้ไปเอาฎีกาที่มีความหนาครึ่งฝ่ามือมา

ขุนนางฝ่ายบู๊ยังไม่ทันได้มีปฏิกริยา บรรดาขุนนางฝ่ายบุ๋นก็ตื่นเต็นหน้าแดงหูแดง เพื่อผลงานยิ่งใหญ่ที่จะสืบทอดไปสู่ชนรุ่นหลัง คนที่โชคดีได้เป็นหนึ่งในนั้นจะต้องมีชื่อเสียงเลื่องลือตลอดพันปี! นี่เป็นสิ่งที่พวกเขาต้องการ มีหรือจะยอมพลาด ท่านราชครูช่างมีจิตใจกว้างขวาง บุกเบิกวงการประพันธ์ไม่เหมือนสวีก่วงจ้อ ชโมยชื่อเสียงที่ยาวเอบอ้างหลอกลวงผู้คน แสงหาชื่อเสียงเกียรติยศ

จะต้องให้ฮ่องเต้เห็นด้วยโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้! และจะต้องแย้งเป็นหนึ่งในผู้เขียนหนังสือให้จงได้! คิดได้เช่นนี้เหล่าขุนนางฝ่ายบุ๋นก็กระตือรือร้นหากข่าวแพร่ออกไป มหาปราชญ์ที่ฟ่านกอยู่ที่ยืนยันจะต้องไปรวมตัวกันที่ฉวนราชครูเพื่อรวบรวมหลักคำสอนของท่านงจ้อ เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องปลุกระดมขอเพียงฮ่องเต้ยกมือ ปัญญาชนหัวหล้าต้องตอบรับอย่างแน่นอน!

ระหว่างขุนนางครุ่นคิด ฮั่วเซิ่งเจ้อก็อ่านฎีกาจบอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ยกพู่กันเขียนคำว่า “อนุญาต” ด้วยหมึกสีแดงสองคำโดยไม่แม้แต่จะคิดแล้วแต่งตั้งให้กวนฉีกวางดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองประวัติศาสตร์ รับผิดชอบจัดตั้งหอรวมอักษร โดยเรียกนักอักษรศาสตร์จากทั่วหล้ามารวมตัวกันเพื่อทำเรื่องยิ่งใหญ่ด้วยกัน

กวนฉีกวางคุกเข่าเอาศีรษะโขกพื้นรับคำสั่งสีหน้าตื่นเต็น เหล่าขุนนางฝ่ายบู๊นก็คุกเข่าเอาศีรษะโขกพื้นตามแล้วส่งเสียงสรรเสริญขอทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆปี

หลังจากจัดการเสร็จไปเรื่องหนึ่ง จิตใจของฮั่วเซิ่งเจ้อยิ่งเข็มขึ้นเล็กน้อย คิดจะให้ปายผู้ประกาศเลิกประชุม กลับเห็นบรรดาซินอ๋องเผ่าจิวหลี่ค่อยๆ สวมหน้ากากขึ้นหน้า ขอร้องให้ฮ่องเต้แต่งตั้งของเขาโดยได้รับแรงกระตุ้นจากไทเฮา แม้ติดที่เขาไม่เชื่อใจว่าเขาจะเปลี่ยนใจและบิดามิมีความคิดที่จะสังหารบุตรชายคนนั้น จิตใจที่จงรักภักดีของเหล่าเชื้อพระวงศ์ที่มีต่อฮั่วเซิ่งเจ้อจึงเทียบไม่ได้กับชาวฮั่นผู้ใดส่วนคิดไม่ถึงว่าสุดท้ายคนที่ขึ้นครองบัลลังก์จะเป็นเขา ดังนั้นยามที่สถาปนาแคว้นเมื่อปีนั้น ในสิบตระกูลใหญ่ของเผ่าจิวหลี่มีเพียงตระกูลผานที่ส่งบุตรเข้าวัง ส่วนพระสนมคนอื่น ๆ ล้วนมีชาติกำเนิดต่ำต้อยและไม่เป็นที่ต้องการ

ยามนี้ปริศนาชาติกำเนิดของฮั่วเซิ่งเจ้อคลี่คลายแล้ว ภายใต้การช่วยเหลือจากขุนนางชาวฮั่นที่มีอำนาจมั่นคงขึ้น และนับวันชื่อเสียงบารมีก็สูงขึ้นเรื่อย ๆ ผู้ที่อยู่ฝ่ายไทเฮากลับวางธงทหารคว่ำลงและหยุดเล่นกลองรบ แทบจะหลบซ่อนตัวเหล่าเชื้อพระวงศ์และสิบตระกูลใหญ่อื่นๆ คิดจะส่งบุตรเข้าวังเพื่อแย่งชิงความโปรดปราน

ฮั่วเซิ่งเจ้อถูกคนในตระกูลทอดทิ้งตั้งแต่เด็ก ถูกฝูงหมาป่าเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ กองทัพที่ช่วยเขาพิชิตได้หล้าส่วนใหญ่เป็นทหารฮั่น ความรู้สึกที่เขา มีต่อคนในตระกูลจะเหลือสักกี่ส่วนกัน คำตอบของคำถามนี้ผู้ใดจะกล้าคิดอย่างลึกซึ้ง เพียงเห็นเขาอุ้มซูขุนนางฮั่นอย่างโจ่งแจ้ง และใช้กำลังกดขี่ผู้สูงศักดิ์ของเผ่าจิวหลี่ที่ไม่จงรักภักดีต่อเขา ก็เห็นได้อย่างชัดเจนแล้ว

ฉวยโอกาสยามที่อำนาจทางการเมืองยังไม่ถูกเขาควบคุมอย่างสมบูรณ์

พยายามกระชับความสัมพันธ์ทางสายเลือดระหว่างเขากับวงศ์ตระกูล นี่ก็คือวิถีที่บรรดาซินอ่องคิดหนักมาหลายวัน ซองเฮาของแคว้นเว่ยจะต้องเป็นสตรีจากเผ่าจิวหลี่ รัชทายาทองค์ต่อไปก็ต้องเกิดจากสตรีจิวหลี่ ไม่มีทางปล่อยให้ห้องเต๋อทำลายสายเลือดของเชื้อพระวงศ์

ในมือซินอ่องถือใบรายชื่อผู้ที่เหมาะสมที่จะแต่งตั้งเป็นซองเฮา ชั่วเซิ่งเจ๋อไม่โกรธกลับหัวเราะ แล้วเอ่ยว่า “เราเป็นใคร”

“กราบพูลฝ่าบาท พระองค์คือผู้ปกครองแคว้นเว่ยพะยะคะ” บรรดาผู้สูงศักดิ์ของเผ่าจิวหลี่ประหลาดใจ

“เรามีอำนาจมากเพียงใด”

“ฝ่าบาทมีพระราชอำนาจสูงเทียมฟ้าพะยะคะ!”

“เราคู่ควรกับสมบัติที่มีค่าที่สุดในหล้าไซ่หรือไม่”

“ฝ่าบาททรงร่ำรวยที่สุดในแผ่นดิน สมบัติล้ำค่าในแผ่นดินย่อมต้องเป็นของฝ่าบาท”

“เช่นนั้นที่พวกท่านคัดเลือกหญิงสาวสามัญให้เราโดยพลการหมายความว่าอย่างไร ดูถูกเรารึ” ชั่วเซิ่งเจ๋อโยนใบรายชื่อทิ้ง เอ่ยเนิบนาบว่า “หากเราจะแต่งตั้งซองเฮา ต้องแต่งกับสตรีที่มีรูปโฉมล้ำเลิศ มีความสามารถโดดเด่น มีชาติตระกูลดี มีคุณธรรมสูงส่งที่สุดในแคว้นเว่ย หญิงสามัญไม่มีทางอยู่ในสายตาเรา!”

ได้ยินวาทะนี้ ห้องพระโรงก็ตกอยู่ในความเงียบงัน บรรดาซินอ่องมีใจจะคัดค้าน ทว่ากลับมีอาฆาตข้อโต้แย้งได้ เขาเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในแคว้นเว่ย ย่อมต้องคู่ควรกับสตรีที่ดีที่สุด ในแคว้นเว่ย พุดเช่นนั้นมิอะไรผิดหรือ เจื่อนไซ่ ทั้งสี่ประการนี้เป็นคุณสมบัติที่สำคัญของการเป็นมารดาของแผ่นดิน ล้วนขาดไม่ได้

นะ...นี่มันแตกต่างจากสิ่งที่พวกเขาคิดไว้อย่างสิ้นเชิง! สมควรจะได้แย้งเช่นไรดี หรือจะบอกซองเต๋อว่าต้องเลือกคนหนึ่งจากสตรีเหล่านี้ หรือให้บอกว่าพระองค์ไม่คู่ควรกับหญิงที่ดีที่สุด ในแคว้นเว่ย เลือกมาสักคนก็ใช้ได้แล้ว ชั่วเซิ่งเจ๋อ ยามนี้มีใช้เครื่องมือที่ถูกบิดาใช้งานเยี่ยงม้าที่ใช้บรรทุกสิ่งของในปิ่นนั้นอีกแล้ว เขา

มีอำนาจในการออกกฎระเบียบในราชสำนักแต่เพียงผู้เดียว หากคิดจะบีบบังคับให้เขายอมจำนน ไม่มีทางเป็นไปได้ แม้รวมกองทัพของลิบตระกูลใหญ่กับเชื้อพระวงศ์เข้าด้วยกัน ก็มีจำนวนเพียงสองหรือสามในลิบส่วนของกองทัพอันที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของเขาเท่านั้น หากรบกันขึ้นมา ก็มีแต่พ่ายแพ้และเสียชีวิตเท่านั้น

รูปโฉมล้ำเลิศ ความสามารถโดดเด่น ซาติตระกูลดี และคุณธรรมสูงส่งหรือ เหล่าขุนนางชั้นครุ่นคิดในใจ คัดเลือกหญิงสาวที่ยังไม่ได้ออกเรือนในเมืองหลวงอย่างละเอียดแล้ว มีเพียงกวนซู่อี หลานสาวของกวนฉีกงเท่านั้นที่มีทั้งสี่ข้อนี้ รูปโฉมของนางงดงามหรือไม่นั้นมองเห็นได้ด้วยตา ความสามารถล้ำเลิศหรือไม่ แข่งประชันบทประพันธ์กับนักอักษรศาสตร์ได้ ยังต้องพูดอีกหรือ หากจวนราชครูไม่คู่ควรกับ “ซาติตระกูลสูงส่ง” แล้วผู้ใดถึงจะคู่ควร สำหรับคุณธรรม นี่ก็ขึ้นอยู่กับความคิดของแต่ละคน

มีบางคนตำหนินิสัยของบุตรีตระกูลกวนว่าแข็งกร้าว ไร้ความอ่อนโยน ไร้เมตตา แต่นั่นคือถ้อยคำของคนทั่วไป แต่สำหรับฮ่องเต้แล้ว เพียงอาศัยเรื่องที่น่างงน่าทึ่งเอาเด็กออกเพื่อแก้ไขชื่อเสียงของอดีตไทเฮา ในจุดนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้เกิดความรู้สึกดีได้แล้ว ถึงคนอื่นจะบอกข้อเสียของคุณหนูกวน เป็นร้อยเป็นพัน ในใจของฮ่องเต้ นางย่อมดีที่สุดใน

ถ้อยคำนี้ของฮ่องเต้เปรียบเทียบกับคุณหนูกวนเช่นนั้นหรือ! ตระหนักได้เช่นนี้ คนจำนวนไม่น้อยก็เหลือบไปมองกวนฉีกงกับกวนอวี่นฉี อยากเห็นปฏิกริยาของพวกเขาวouldจะเป็นเช่นใด

ทว่าต้องทำให้พวกเขาผิดหวังแล้ว อย่าวว่าแต่สีหน้าของกวนฉีกงกับกวนอวี่นฉีเลย แม้แต่คิ้วก็ยังไม่กระตุก ราวกับว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขาจะว่าไปแล้ว แม้คุณหนูกวนจะเทียบพร้อมทั้งรูปร่างหน้าตา ความรู้ความสามารถ แต่ที่เคยแต่งงานและหย่ามาแล้ว จะเป็นฮ่องเฮาได้อย่างไร! เกือบจะลืมนึกสำคัญนี้ไปเสียสิ้น!

เมื่อทุกคนคืนสติกลับมา ก็ค่อย ๆ ถอนหายใจโล่งอก ขุนนางที่มีตำแหน่งต่ำ ไม่ได้แสดงความคิดเห็น แต่ขุนนางที่มีอำนาจราชศักดิ์กลับแย่งกันเสนอบุตร

ของบ้านตนเอง ดูใครที่มีความสามารถ รูปร่างงดงาม มีคุณธรรม วันหน้าจะได้ทำโอกาสเข้าเฝ้าฮ่องเต้สักครั้ง

ฮั่วเซิ่งเจ้อเห็นไท่ซ่านทั้งสองไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย แม้จะไม่แปลกใจแต่อย่างใด แต่ก็อดผิดหวังไม่ได้ สตรีที่เคยหย่าร้างแล้วเป็นอย่างไร เคยผ่านการหย่าแล้วมีอาจแต่งงานใหม่ได้หรือ ช่างเป็นกลุ่มตาแก่ที่เลอะเลือนจริงๆ! หากถ้อยคำเหล่านี้ถูกแพร่ออกไป แล้วมีคนคิดจะส่งสตรีเข้าวังหลังของเขาก็จำเป็นต้องพิจารณาให้คิดว่าตนเองมีคุณสมบัติเพียงพอหรือไม่

คิดแล้วเขาเอ่ยว่า “ขุนนางที่รักทั้งหลายเป็นกังวลว่ายังไม่มียานหญิงแห่งวังหลัง เราเองก็กังวลเช่นกัน ทว่ามารดาของแผ่นดินต้องเป็นสตรีสูงศักดิ์ ไฉนแผ่นดิน จะให้ใครก็ได้เป็นได้อย่างไร เราเต็มใจให้ตำแหน่งนายหญิงแห่งวังหลังว่างไว้ และไม่ยินยอมให้คนที่มิชื่อเสียงจอมปลอมมาครองตำแหน่งเกียรติยศและความสงบสุขของบ้านเมือง ขุนนางที่รักทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร”

ได้เลยเถิดมาถึงชะตาและความสงบสุขของบ้านเมือง ผู้ใดจะกล้าโต้แย้งยิ่งกว่านั้นฮ่องเต้ก็กล่าวไม่ผิด ฮองเฮาจะมีหรือไม่ก็มีคุณธรรมดีงาม นับเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง มิเห็นหรือว่าราชวงศ์เซี่ย ราชวงศ์ซาง ราชวงศ์โจว...ราชวงศ์ก่อน ต่างเสียชีวิตเพราะความวุ่นวายในวังหลัง เมื่อดูข้อกำหนดในการแต่งตั้งฮองเฮาของฮ่องเต้แล้วก็นับว่าสมเหตุสมผล

รอให้เสียงในท้องพระโรงเงียบแล้ว ฮั่วเซิ่งเจ้อก็เอ่ยเสียงสูงว่า “ขุนนางที่รักทั้งหลายยังมีเรื่องใดอีกหรือไม่ หากไม่มีแล้วก็เลิกประชุมเถิด”

เหล่าขุนนางรีบคุกเข่าลงเพื่อส่งเสด็จ เห็นฮ่องเต้สาวเท้าไปถึงหน้าประตูตำหนักเฉิงเต้อ ลู่ ๆ ก็หันหน้ามาเอ่ยเสียงกังวานว่า “ท่านราชครู คราวก่อนเราถามท่านว่ารู้จักนี้หลิว่เลื้อเหรินหรือไม่ ท่านบอกว่าไม่รู้จัก บัดนี้ถึงได้รู้ว่ นางก็คือหลานสาวของท่าน ท่านมีโทษหลอกหลวงเบื้องสูง เราจะจำไว้ วันหน้าค่อยส่งภาพอักษรของนี้หลิว่เลื้อเหรินชดเชยเถิด”

กวนฉีกวงรีบคุกเข่าขอภัยโทษ ยามที่ลุกขึ้นมาอีกครั้งฮ่องเต้ก็เดินจากไปไกลแล้ว สองพ่อลูกออกจากตำหนักเฉิงเต้อ แล้วเผยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจังออกมา ใครบอกว่าหย่าแล้วมีอาจเข้าวังได้ ผู้อื่นอาจลืมไปแล้ว แต่พวกเขาไม่ลืม

เผ่าจิวหลิมี่ประเพณีที่ว่าเมื่อบิดาลิ้นบุตรขึ้นแทนที่ และพี่ชายตายน้องชายขึ้นแทนที่ ไม่เพียงแสดงถึงการสืบทอดอำนาจกับรับมรดกต่อ แต่ยังรวมถึงการแต่งงานด้วย น้องชายแต่งงานพี่สะใภ้ พี่สาวแต่งงานน้องเขย หรือแม่กระทั่งแต่งงานมารดาเลี้ยง หลายร้อยปีของการสืบทอด การกระทำไว้สารนี้ที่ได้นำมาเป็นเรื่องปกติ ก็เหมือนกับสามหลักห้าคุณธรรมของคนจงหยวนที่เป็นความเข้าใจร่วมกันของราษฎร

แม้แต่สตรีของบิดาตนเองยังแต่งงานด้วยได้ เพียงแต่งงานกับหญิงที่เคยแต่งงานมาแล้วจะนับเป็นอะไรได้ ถ้อยคำของฮ่องเต้ในวันนั้นจึงใจพุดให้คนในตระกูลกวนไต้ยิน!

กวนฉีกวางไม่เข้าใจความหมายแฝง เพียงแต่เป็นกังวลเล็กน้อย กวนอวี่นฉีกลับรู้สึกว่าการสถานการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ไร้แรงจะต้านทาน ทำได้เพียงเดินหนึ่งก้าวดูหนึ่งก้าว ปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติเท่านั้น โชคดีที่บุตรไม่เข้าใจเล่นท์เพทุบาย ถนัดใช้แผนการที่ตรงไปตรงมา หากขึ้นสู่ตำแหน่งของเขา บางทีอาจสามารถหลีกเลี่ยงจุดจบที่เลวร้ายที่สุดได้

ขณะที่ราชสำนักประชุมยามเช้า การประชันบทประพันธ์ก็ยังคงดำเนินต่อไป ร้านน้ำชาที่อยู่ใกล้ๆ บ่ายประกาศของทางการเนืองแน่นไปด้วยผู้คน เหล่าผู้ยิ่งใหญ่ นั่งคนละโต๊ะ พวกบัณฑิตมักเข้าไปปรบกวน เพียงเดินไปเดินมาอยู่ใกล้ๆ ดังนั้นจึงมีหลงจู๊ของร้านน้ำชาบางแห่งที่หัวไว ชายหิ้งน้ำชาแล้วชายกระดาดเซวียนจื่อหมึก พู่กัน และแท่นฝนหมึก กิจการรุ่งเรืองอย่างยิ่ง

หนึ่งในร้านน้ำชาที่ด้านในตกแต่งอย่างหรูหรามีลูกหลานตระกูลผู้ดีมากมายรวมตัวกันอยู่ ก้มหน้าคดลอบทประพันธ์เสียบๆ กวนหวินไห้ก็เป็นหนึ่งในนั้น สีหน้าของเขากลับไม่ตื่นเต้นเช่นคนอื่น ประเดี๋ยวขาวประเดี๋ยวเขียว บิดเบี้ยวอย่างยิ่ง ชาวที่กวนซู่คือนี้หลิวเสื่อเหรินทำให้เขาเหมือนถูกท่อนไม้ตีแสกหน้า ต่อมาผลงานของสวีกวางจื่อถูกเหล่ามหาปราชญ์หักล้าง โดยใช้หลักการอ้างอิงที่สอดคล้องกับความจริงมาพิสูจน์ว่ามุมมองมากมายของเขาเป็นเพียงการคาดเดาของเขาเท่านั้น หากเอามาตั้งสอนบัณฑิต เกรงว่าอาจถูกส่งลี้ภัยว่าเป็นอาจารย์

ที่เราสามารถ

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า กวนเหวินไห่ก็เป็นหนึ่งในบัณฑิตที่ได้รับการสั่งสอนแบบผิดๆ มา พอนึกถึงตนเองเมื่อครั้งเดือนก่อนที่เอาบทความที่เขียนเกี่ยวกับสถานการณ์ในราชสำนักและเสนอแก้ไขระบบราชการมาอ่านต่อหน้าทุกคนแล้ว เขาแทบอยากย้อนเวลากลับไป แล้วเอาต้นฉบับไปเผาทิ้งเสีย เขายังวิพากษ์วิจารณ์และตำหนิญาติผู้น้องว่าไม่รู้แล้วอวดรู้ มีความรู้ตื่นเขิน ซ้ำยังบอกว่ากวนอววินนี่ไม่ชอบเขาถึงได้วิจารณ์บทความของเขา

ความจริงพิสูจน์แล้วว่าคนที่ไม่รู้แล้วอวดรู้ก็คือเขา ในใจเต็มไปด้วยความแค้นเคืองต่อถ้อยคำเหน็บแนมของญาติผู้น้อง และยามนี้ถ้อยคำได้กลับของญาติผู้น้องกลายเป็นจุดอ่อนของเขาที่ทำให้ทุกคนหัวเราะเยาะ

“ยังจำบทความของกวนเหวินไห่ที่เอามาให้ดูในครั้งก่อนได้หรือไม่ ยามนี้ดูอีกที่ช่างน่าหัวเราะจริง ๆ คุณหนูกวนได้เตือนเขาว่าตั้งหัวข้อผิด แต่เขาก็กลับดูแคลนคนว่ามีความรู้ตื่นเขิน ซ้ำไม่เข้าใจจริงๆ คนที่สามารถวิจารณ์ลี้กั๋ววงจื่อได้อย่างไม่มีขิ้นดี ทั้งยังแสดงความคิดเห็นร่วมกับท่านมหาปราชญ์ได้จะมีความรู้ดีกว่าเขาหรือ”

“เฮ้อ เจ้าช่างไม่รู้อะไร เขามองคน ไม่ได้มองความสามารถ มองเพียงอายุ อายุมากความรู้สูง อายุน้อยความรู้ต่ำ ดังนั้นบัณฑิตที่อายุน้อยเขาก็จะไม่เชื่อถือจำเป็นต้องพูดเหน็บแนมสักหลายประโยค”

“ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง เช่นนั้นเขาจะสอบเคอจิวไปไย ไม่รอให้อายุสักเจ็ดสิบแปดสิบแล้วค่อยสอบไม่ดีกว่าหรือ”

“จริงด้วยสิ คุณหนูกวนก็พูดเช่นนี้เหมือนกัน ฮ่าๆๆ...” ภายใต้อาคารน้ำชา มีเสียงหัวเราะดังลั่น ทำให้กวนเหวินไห่คว่นอกหู อับอายขายหน้าจนอยากแทรกแผ่นดินหนี จี้เฉิงเยว่นั่งอยู่ที่มุมห้องฟังเจียบๆ ใบหูแดงก่ำ เขาก็ดูถูกคุณหนูกวนเช่นเดียวกัน ช่างมีตาหามีแวไม่ โชคดีที่ถ้อยคำโง่ๆ เหล่านั้นเคยพูดเพียงอยู่ต่อหน้าลวีหยาเหยียนเท่านั้น คงไม่รู้ไปถึงหูของนางหรงกั๋วระฆัง

๑๓๙

ในใจ ของกวนเหวินให้รู้สึกคับอกคับใจอย่างยิ่ง แต่กลับมีอาจจะเปิดออกมาได้ ทำได้เพียงแสร้งไม่ได้ยินคำเหน็บแนมของคนอื่น ๆ ตอนนั้นเอง มีบ่าวรับใช้คนหนึ่งวิ่งเข้ามาในร้านน้ำชาอย่างรีบร้อน คันทหาอยู่หลายรอบก็วิ่งมาข้างกายเขา กระซิบข้างหูว่า “คุณชาย หลังจากที่ท่านราชครูกลับจากวังหลวง ก็ได้เรียกคนในตระกูลมาทันที บอกว่าจะตั้งสำนักศึกษาของตระกูลขึ้นมาใหม่ แล้วเชิญท่านอาจารย์ที่มีชื่อเสียงมาสอนหลักคำสอนของท่านของขงจื้อให้เด็กในตระกูล เขายังบอกว่าทายาทของตระกูลกวนจะต้องสืบทอดวิชาและความสามารถของเขาทั้งหมด ไม่ต้องการคนที่มีความสามารถอื่น ๆ ที่ไม่ยอมปรับปรุงตัวและดื้อดึง ไม่ยอมมารับผิดชอบ...”

ถ้อยคำนี้เห็นได้ชัดว่ากำลังตีเตียนตนอยู่ กวนเหวินให้ไม่มีทางโต้เถียงได้ เพราะครั้งเดือนก่อนนี้เขาเคยแพร่บทความที่ตั้งหัวข้อผิดออกไป มีหน้าซ้ำยังส่งไปที่บ้านของสวีก่วงจื้อขอให้เขาช่วยชี้แนะ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับเสียงชื่นชมอย่างมาก ทำให้มีทั้งความสามารถและชื่อเสียง ก่อนมีการประชันบทประพันธ์ เขากับฉือวี และจี้เฉิงเยว่อยู่ในระดับเดียวกัน เป็นบุคคลที่มีความสามารถที่ทุกคนในแคว้นเว่ยยังต้องเกรงใจ

เขาเคยได้รับเสียงชื่นชมมากเท่าใด ยามนี้ก็ต้องเผชิญกับคำถากถางมากเท่านั้น ไฉนเลยจะยังมีความสามารถจนน่าตะลึง เขียนบทประพันธ์ได้อย่างยอดเยี่ยมอีก เหลือเพียงไหลไปตามกระแสคลื่นและไครพุดอะไรก็พุดตามเท่านั้น

“ท่านผู้เฒ่าหมายความว่าอย่างไร ไม่ยอมให้ข้าเป็นผู้สืบทอดตรี ท่านปู่ทวด จะเห็นด้วยได้อย่างไร” กวนเหวินไห้กัดฟันกล่าว

“ยามนี้ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ท่านหัวหน้าตระกูลเห็นด้วยหรือไม่แล้วขอรับ ก่อนหน้านี้อุณชายมีทั้งความสามารถและชื่อเสียง และเป็นผู้ที่โดดเด่นที่สุดในบรรดารุ่นเยาว์ของตระกูลกวน ท่านหัวหน้าตระกูลเลือกท่านเป็นผู้สืบทอดวิชา และความสามารถของท่านราชาครู แม้คนอื่นจะไม่พอใจแต่ก็พูดอะไรไม่ได้ แต่ยามนี้ท่าน...”

บ่าวรับใช้หันซ้ายแลขวา แล้วกอดเสียงต่ำลง “ยามนี้ชื่อเสียงด้านการ ประพันธ์ของคุณชายถูกทำลายลงแล้ว ก่อนหน้านี้นี้ได้รับคำชี้แนะจากใต้เท้ากวน ให้ท่านตั้งใจอ่านหนังสือ แล้วแก้บทความใหม่ ก่อนกลับมาขอคำชี้แนะจากเขา อีกครั้ง แต่โฉนดเลยจะคิดว่าท่านจะออกจากจวนราชาครูแล้วเอาบทความไป ให้เหล่าบัณฑิตที่จะเข้าสอบเคอจิวี่เช่นเดียวกันดู มีหน้าซำยังหัวเราะเยาะว่า คุณหนุ่มจืดมีความรู้ตื่นเงินและกล่าววิพากษ์วิจารณ์อย่างเปิดเผย อีกทั้งยังพูดว่า ใต้เท้ากวนไม่พอใจท่านและกอดขี้ขมเหง

“ขณะที่ท่านลับสนก็ไปหาท่านสวีให้เขาชี้แนะ โดยยืมชื่อเสียงและความนิยม ของเขาเพื่อทำให้ท่านมีชื่อเสียง หากท่านสวีมีอำนาจ ใต้เท้าทั้งสองก็ทำอะไรท่าน ไม่ได้ แต่ยามนี้ท่านมหาปราชญ์ทั้งหลายวิจารณ์ *รวบรวมสรรพถาธิบาย* ของท่านสวี อย่างต่อเนื่อง และที่แย่ไปกว่านั้นคือ การค้นหาสังฆกรรมบังเอิญเป็นจุดที่เขา ผิดพลาดอย่างไรเหตุผลที่สุด ชื่อเสียงที่ท่านสั่งสมมาหลายวันจึงมลายไป ในชั่วข้ามคืน กลายเป็นตัวตลกของบัณฑิตได้หลัก

“ไม่ว่าใครปากมากเอาเรื่องที่อุณชายกระทำในช่วงที่ผ่านมาไปบอกท่านราชาครู ซ้ำยังเอาบทความที่ท่านสวีช่วยแก้ให้ท่านไปมอบให้ด้วย เป็นเหตุให้ท่านราชาครู เตือดตาลยิ่ง ดำหนิว่าท่านโง่เขลา ไม่ได้รับการอบรมต่อหน้าธารกำนัล แล้วยัง บอกอีกว่าคนเช่นนี้ไม่คู่ควรจะสืบทอดวิชาและความสามารถของเขา และยิ่ง ไม่คู่ควรเป็นผู้สืบทอดของตระกูลกวนขอรับ”

กวนเหวินไห้ยิ่งฟังสีหน้ายิ่งซีดขาวขึ้นเรื่อย ๆ มือที่ลั่นระริกวางฟู่กันลง ซักถามว่า “หรือเขาจะเลือกผู้สืบทอดคนใหม่”

“ใช้ขอรับ ท่านราชครูบอกว่า ผู้สืบทอดของจวนราชครูไร้ความสามารถได้แต่มีอาจไร้คุณธรรม ท่านไม่เคารพได้เท่ากวน และไม่รักใคร่ปรองดองคุณหนูเจ็ดตอนเข้าประตูบ้านมาก็มีสามส่วน ออกจากบ้านก็ใส่ร้ายป้ายสี ทั้งไม่รู้จักมองคนและไม่รู้จักแยกแยะ หากจวนราชครูเลือกท่านที่เป็นเช่น...เช่นนี้...” เสียงของบ่าวรับใช้ค่อย ๆ หยดลง มีกลิ่นหุดต้อ

กวนเหวินให้รู้ว่าแต่ไหนแต่ไรกวนฉีกวงตรงไปตรงมา ไม่มีทางพุดอะไรดี ๆ อย่างแน่นอน แต่ก็อดซักถามไม่ได้ “เลือกแล้วจะเป็นอย่างไร เขาพุดถึงข้าว่าอย่างไร”

“เขาบอกว่า หากจวนราชครูเลือกท่านที่ไม่กตัญญู ไม่รักใคร่ปรองดองไร้ความสามารถ ไร้คุณธรรม และหน้าไหว้หลังหลอกเช่นนี้มาเป็นผู้สืบทอดอนาคตจะต้องตกอับอย่างแน่นอน เขาต้องการตั้งสำนักศึกษาขึ้นเพื่อให้เด็กที่มีอายุเหมาะสมทั้งหมดในตระกูลได้รับการศึกษาเกี่ยวกับหลักคำสอนของท่านขงจื้อแล้วจะเลือกผู้ที่มีความสามารถโดดเด่นมาชี้แนะด้วยตนเอง และยังคงตรวจสอบความสามารถและคุณธรรมไปพร้อมกัน หลายปีจากนั้นก็ค่อยกำหนดผู้สืบทอดขอรับ

“เพราะการค้นหาลัทธิธรรมที่คุณชายเขียนบทนั้นได้รับคำชมจากท่านสวีทำให้มีชื่อเสียงโด่งดัง และเพราะเรื่องที่ท่านใส่ร้ายได้เท่ากวนกับคุณหนูเจ็ดทำให้ปัญญาชนทั่วเขียงจึงรู้จักทั่ว ถ้อยคำเหล่านี้ของท่านราชครู นอกจากครอบครัวของพวกเราแล้ว คนในตระกูลล้วนเห็นด้วย แม้ท่านหัวหน้าตระกูลจะมีอำนาจมากกว่าก็มีอาจคัดค้านคนในตระกูลได้ และมีกลิ่นให้คนในเขียงจึงตำเขาลับหลังว่าเขาใช้อำนาจพาลประโยชน์โดยมิชอบ และมีเจตนาจะแย่งชิงทรัพย์สินของผู้อื่น ทำลายวงศ์ตระกูลของผู้อื่น ด้วยเหตุนี้จึงจำต้องพยักหน้า ท่านคิดว่าฐานะผู้สืบทอดของจวนราชครูจะได้รับเกียรติมากเพียงใด วันหน้าไม่เพียงสืบทอดทรัพย์สินสมบัติมหาศาลและตำแหน่งขุนนางระดับสูง ยังได้เป็นผู้นำในแวดวงการประพันธ์ หากไม่มีความรู้ความสามารถที่แท้จริง ไม่ว่าผู้ใดก็มีอาจสืบทอดมรดกนี้ได้ ก่อนหน้านั้นหากท่านเอาบทความกลับไปแก้ไขที่บ้านก็คงไม่เกิดเรื่องเหลวไหลเหล่านั้นตามมา นำเสียตาย...”

บ่าวรับใช้หน้านิ้วคิ้วขมวดกล่าวว่า “คุณชายรีบกลับบ้านเถิดขอรับ ท่าน

หัวหน้าตระกูลโกธรใหญ่แล้ว บอกว่าจะลงทัณฑ์ตามกฎประจำตระกูล นายท่านกับฮูหยินรอให้ท่านกลับไป จะได้ให้พวกเขามารับช่วงต่อ”

กวนเหวินไต่เวียนหัวตาลาย เกือบจะหกล้ม เดินชวนเซออยู่ไม่กี่ก้าว ก็ชักถามว่า “ข้ามีอาจเป็นผู้สืบทอดของจวนราชครูได้อีกแล้วรี คนในตระกูลก็เห็นด้วยแล้วรี”

“หากท่านมีความรู้ความสามารถมากที่สุดในบรรดาลูกหลานตระกูลกวนตั้งแต่ก่อน คนในตระกูลมีหรือจะกล้าตั้งตนเป็นศัตรูกับท่าน แต่ยามนี้ชื่อเสียงของท่านถูกทำลายแล้ว ท่านราชครูต้องการหาคนมาแทนที่ท่านก็นับว่าสมเหตุสมผล เพราะเป็นความผิดของท่าน มิใช่เป็นเพราะเขา ท่านอย่าได้คิดอีกเลยขอรับ กลับบ้านไปขอโทษท่านหัวหน้าตระกูล นับแต่นี้ก็ตั้งใจอ่านหนังสือและพยายามเปลี่ยนความคิดที่ได้เท่าทั้งสองมีต่อท่าน ไม่แน่ว่าอาจยังมีโอกาสอยู่ สองเดือนจากนี้ก็จะสอบเคอจวี หากท่านสอบได้ก็จะทำให้คนที่ใส่ร้ายป้ายสีมองท่านด้วยสายตาที่เปลี่ยนไปขอรับ” บ่าวรับใช้พยุงคุณชายของบ้านตนเดินลงบันไดอย่างระมัดระวัง

“จริงด้วย ข้ายังเข้าสอบเคอจวีได้” กวนเหวินไต่โท่โศกเศร้ามีกำลังใจขึ้นมาอีกครั้ง กัดฟันกล่าวว่า “หากข้าสอบได้เป็นจ้วงหยวนจะต้องล้างความอับอายในวันนี้ให้จงได้ กวนฉีกวงไม่เลือกข้า เช่นนั้นเขาก็เป็นคนที่มีความหยาบ!”

คนทั้งสองเดินออกมาจากร้านน้ำชา ขณะเฟิงเดินออกไปไม่ไกลก็เห็นกวนฉีกวงพาบุตรชายและหลานสาวเดินเข้าไปในหอเหวินซุ่ย แล้วประสานมือคารวะเหล่ามหาปราชญ์ ก่อนพุดคุยกันอย่างสนุกสนาน พวกเขาขึ้นอยู่กับระเบียบชั้นบน ไม่รู้พุดคุยอะไรกัน ถึงทำให้ผู้ยิ่งใหญ่ในแวดวงการประพันธ์เหล่านั้นหน้าเปลี่ยนสี แล้วชักถามว่าจริงหรือเท็จ เมื่อได้รับคำตอบยืนยันก็ลูบหนวดเคราหัวเราะเสียงดัง ดีใจเป็นบ้าเป็นหลัง

“หลงจูไปเอาสุรามานา! แคว้นเว่ยมีฮ่องเต้ที่ทรงพระปรีชาเช่นนี้ แวดวงการประพันธ์กำลังจะยิ่งใหญ่ พวกเราจะต้องดื่มให้เต็มที่ ไม่นเมาไม่กลับ!”

“โอ้ ซ้าก่อน! ยังคงต้องรอให้การประชันจบลงแล้วถึงค่อยดื่ม ผู้ใดได้รับชัยชนะ ผู้นั้นจะได้เป็นผู้เขียนหลัก!” กวนฉีกวงชี้ไปที่ป้ายประกาศของทางการ

ที่อยู่ฝั่งตรงข้าม แวดตาเปี่ยมด้วยความกระตือรือร้น เมื่อคืนเขาวางโครงเรื่องไว้ในใจเรียบร้อยแล้ว วันนี้เพียงเอาพู่กันจุ่มหมึกแล้ววาดเขียนบทความวิพากษ์วิจารณ์คนที่คิดตั้งตนเป็นใหญ่

มีมหาปราชญ์จำนวนไม่น้อยที่มีความคิดเช่นเดียวกับเขา และคิดว่าอาจโชคดีได้เป็นผู้เขียนหลัก จึงยังไม่ยอมพลาดโอกาสรีบจับพู่กันเขียน ความคิดพรั่งพรู

กวนเหวินได้เห็นญาติผู้น้องพูดคุยกัยหัวเราะกับมหาปราชญ์ทั้งหลายและยังได้รับคำชื่นชม ดวงตาก็แทบจะพ่นไฟออกมา เดิมเขาสวมควรจะได้เป็นผู้สืบทอดตระกูลกวน คำชื่นชม ความเลื่อมใส ตำแหน่งขุนนางระดับสูง ความมั่งคั่งร่ำรวยทั้งหมดสมควรเป็นของเขา! หากมิใช่เพราะญาติผู้น้องเขียนบทความโจมตีลี้กวางจื้อบทความของเขาก็คงไม่มีทางถูกคนทั้งเมืองหัวเราะเยาะ ชื่อเสียงด้านการประพันธ์ก็ไม่มีทางถูกทำลายในช่วงข้ามคืน และเขาก็ยังคงเป็นคนรุ่นหลังที่ยอดเยี่ยมที่สุดในตระกูลกวน เพียงพอให้มีที่ยืนในจวนราชครุ!

ญาติผู้น้องตัวดี เจ้าคอยดูให้ดีเถิด! กวนเหวินเฝ้าจ้องชั้นบนด้วยสายตาอำมหิตแวบหนึ่ง ก่อนเดินลับไปตามกำแพงแล้วสาวเท้าจากไปอย่างรวดเร็ว

เวลาเดียวกันนั้น สวีกวงจ้อรอฟังข่าวอยู่ที่บ้าน เขาเดาว่าวันนี้ฮ่องเต้สมควรเห็นด้วยกับฎีกาที่สนับสนุนให้เขาเข้าเป็นขุนนาง หากไม่มีกวนชู่เข้ามาขวางทางป่านนี้ อาจสำเร็จไปแล้ว แต่ยามนี้กลับถูกเขวนออยู่กลางอากาศ

เขาร้อนรุ่ม ความคิดสับสนุ่นวาย ภายนอกดูสงบนิ่ง อ่านบทความของกวนชู่อยู่หลายรอบ แต่ก็มิอาจหาข้อบกพร่องได้ การศึกษาของตระกูลกวนยอดเยี่ยมจริง ๆ อาศัยที่นางเป็นหญิงกลับเชี่ยวชาญศาสตร์สอนของท่านขงจื้อได้ถึงเพียงนี้ ข้อผิดพลาดตกหล่นทั้งหมดที่ถูกไล่เรียงออกมาได้ผ่านการศึกษาค้นคว้าอย่างละเอียดรอบคอบ แล้วอธิบายด้วยถ้อยคำของนักปราชญ์เท่านั้น น้อยมากที่จะใส่ความคิดเห็นของตนลงไป ทำให้เขาไม่มีจุดที่จะเขียนโต้แย้งกลับได้

ครั้งแรกที่เขาเขียนหนังสือเล่มนี้ก็เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว ให้นำความคิดเห็นด้านการศึกษาของตนเองใส่ลงไปในตำราของท่านขงจื้อ แต่มีมหาปราชญ์แห่งยุค

คนใดบ้างที่ไม่ทำเช่นนั้น หากไม่แล้วคงไม่เกิดสำนักที่สอนหลักคำสอนของท่านขงจื้อมากมายหรอก เหล่าผู้อาวุโสยังไม่กล่าวอะไร นางเป็นเพียงเด็กรุ่นหลังมีสิทธิ์อะไรมาก่อน ครั้งแรกก็เป็นเช่นนี้ ครั้งที่สองก็เป็นเช่นนี้ เขาอดสงสัยไม่ได้ว่าการกระทำต่างๆ ของกวนชู่อี้เป็นเพราะกวนฉีงวงกับกวนวินฉีเลี่ยมสอนมา

หรือเรื่องใส่ความกวนวินฉีเมื่อครั้งก่อนแดงแล้ว เขารู้ว่าเป็นฝีมือของข้าอยากสู้กับข้า แต่กลัวเสียหน้า จึงให้เด็กรุ่นหลังมาหยั่งเชิง แมื่กวนชู่อี้จะทำให้เรื่องใหญ่โตกว่านี้ แต่เพียงถ้อยคำที่ว่า “อย่าได้ถือสาสตรี” ก็สามารถอุตปากของเขา และทำให้เขาอัปจนถ้อยคำได้ คิดได้เช่นนี้สวีกวงจื้อก็เกิดความหวาดกลัวขึ้นในใจ เพราะเขารู้ว่ายามนี้เขาไร้ความสามารถที่จะสู้รบตบมือกับสองพ่อลูกตระกูลกวน นอกจากเขาจะละทิ้งการเป็นขุนนางที่จงรักภักดี แล้วหันไปพึ่งพิงจึงจวินอ๋องหรือไม่ก็ตระกูลขุนนางใหญ่ที่สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคนอีกครั้ง ทว่าหลังจากครั้งนี้วิถีการศึกษาของเขาจะถูกทำลายจนสิ้น ไม่มีประโยชน์และคุณค่ากับผู้อื่นอีกแล้ว แม้จะไปคุกเข่าขอร้องที่หน้าประตู เกรงว่าก็ยังไร้ทางออก

เขาวางบทประพันธ์ลง ลีหน้าหวาดกลัว ไม่สบายใจ

สวีหย่าเหยียนที่อยู่เป็นเพื่อนเขาถามอย่างเป็นกังวลว่า “ท่านพ่อ ท่านสามารถเขียนบทประพันธ์โต้แย้งกวนชู่อี้ได้กระมัง นางเฟิงอายุเท่าไรกัน หากพูดถึงวิชาความรู้จะเทียบท่านได้อย่างไร จะต้องเป็นเรื่องที่กู่ขึ้นมาอย่างแน่นอนเจ้าคะ”

แม้สวีกวงจื้อจะโหยหาความสำเร็จและผลประโยชน์ตรงหน้า แต่ก็มิกล้าหลอกตนเองและหลอกผู้อื่น จึงส่ายหน้าถอนหายใจยาว “บทประพันธ์ของนางละเอียดรอบคอบมาก ล้วนเป็นการยืมใช้ถ้อยคำของปราชญ์มาวิจารณ์มุมมองความคิดของข้า หากพ่อเขียนบทประพันธ์โต้แย้งนางก็เท่ากับเห็นขัดแย้งกับปราชญ์ไม่เพียงไม่เป็นผลดีแล้ว กลับจะยืนยันยืนยันว่าการกระทำแย่งชิงตำแหน่งปราชญ์และเปลี่ยนแปลงถ้อยคำของปราชญ์เป็นจริงมากขึ้น วันหน้าก็มีอาจเงยหน้าอ้าปากในแวดวงการประพันธ์ได้ตลอดกาล เจ้าอย่าได้มองโลกแคบเหมือนกวนเหวินไต้ เข้าใจว่าผู้อื่นอายุยังน้อย มีความรู้ตื้นเขิน พ่อจะบอกความจริงให้เจ้ารู้อย่างหนึ่ง ความรู้ของนางไม่ด้อยไปกว่าพ่อเลย หรืออาจเหนือกว่าเสียด้วยซ้ำ”

สวียาเหยียนกำกระโปรงแน่น กล่าวเสียงสั้นเครือว่า “เช่นนั้นครั้งนี้ท่านพ่อคงไม่เกิดเรื่องใดใช้หรือไม่เจ้าคะ”

“ครั้งก่อนพ่ายแพ้ให้นาง แต่ยังสามารถเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง ครั้งนี้พุดยาก” ดวงตาทั้งสองข้างของสวีกวงจื่อแดงกำ “ครั้งนี้นางไม่ยังไม่ตรีแม่แต่น้อย ตั้ววิถีการศึกษาของพ่อยังไม่นับเป็นอะไร แต่คิดไม่ถึงว่าจะตัดหนทางรอดของพ่อด้วย การแย่งลูกศิษย์ของโอรสสวรรค์จะมีพลทงหัดทุกอย่างก็ยังไม่เคยได้ยินมาก่อน แต่คิดดูแล้วก็คงไม่มีจุดจบที่ดีอย่างแน่นอน ได้แต่หวังว่าฮ่องเต้จะมีพระทัยเมตตาการุณา ไม่ทรงถือสาหาความกับพ่อ เพียงตัดเส้นทางความเป็นขุนนางของพ่อเท่านั้น”

“แต่หากฮ่องเต้ทรงถือสาหาความท่านเล่า” สวียาเหยียนหลังน้ำตาโดยไม่รู้ตัว ได้ย่นแล้วตกใจยิ่ง

“หากฮ่องเต้ทรงถือสาหาความกับข้าพเจ้าจริง ๆ เช่นนั้นก็คงโดนประหารทั้งตระกูล คราแรกพ่อช่างเลอะเลือน ไหนถึงคิดไม่ถึงว่าบัณฑิตที่สอบเคอจี้ปีนี่ยี่ก็คือลูกศิษย์ของโอรสสวรรค์ และเหตุใดถึงได้ทิ้งจุดอ่อนที่ทำให้ผู้อื่นคิดเอาชีวิตได้เช่นนี้! เป็นเพราะพ่อทำร้ายพวกเจ้า พ่อมันไร้ประโยชน์!” สวีกวงจื่อจิดใจห่อเหี่ยวราวกับหมดอาลัยตายอยาก ได้แต่คำหาที่เข่าหะเยอหะยานมากเกินไปอยากเป็นใหญ่ในใต้หล้า โดยกลับลึ้มคิดไปว่าอำนาจของกษัตริย์ช่างอันตราย

สวียาเหยียนรำให้แล้วกล่าวลอบว่า “ท่านพ่ออย่าได้พุดเช่นนี้ มิใช่เพราะท่านเป็นคนไร้ประโยชน์ แต่เป็นเพราะกวนซู่อิมี่เจตนาร้าย จงใจบิดเบือนความหมายของท่าน” จนกระทั่งบัดนี้นางถึงได้เข้าใจว่าอะไรที่เรียกว่าโจมตีด้วยวาจาและพู่กัน ถ้อยคำเชือดเฉือนดุจมีด ที่แท้พู่กันที่วางอยู่เฉย ๆ เมื่ออยู่ในมือของใครบางคนก็สามารถเปลี่ยนเป็นอาวุธแหลมคมที่สังหารคนได้ในชั่วพริบตา!

๑๕๐

สองพ่อลูก นั่งเงียบๆ รอคอยอย่างสิ้นหวัง จนกระทั่งเที่ยงวัน สวีเทพบุตรชายคนโตที่ออกไปสืบข่าวข้างนอกในที่สุดท้ายก็กลับมา กล่าวอย่างดีใจและกลัดกลุ้มว่า “ท่านพ่อ ท่านจะไม่เป็นอันใด ฮ้องเต้ไม่ทรงถือสาท่าน เพียงแต่ตรัสว่าวันหน้าจะไม่ทรงยินยอมให้ท่านเป็นขุนนางเท่านั้นขอรับ”

คราแรกสวีท้วงจ้อดีใจ ต่อมาก็ตัวแข็งค้าง แวดตาเต็มไปด้วยความเคียดแค้น ตัดเส้นทางความเป็นขุนนางของเขาแล้วจะแตกต่างอันใดกับการฆ่าเขาเล่า หรือเขาที่เต็มไปด้วยความรู้ความสามารถจะสูญเสียชีวิตไปเช่นนี้

“ท่านพ่ออย่าได้คิดมาก รักษาชีวิตไว้ได้ถึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ทราบใดที่ขุนเขาเขียวขจียังอยู่ อย่าได้กลัวไม่มีพินเผา ได้ยินว่าท่านราชครูทูลเสนอฮ้องเต้ว่าจะรวบรวมตำราคำสอนของท่านขงจื้อและรวบรวมตำราคำสอนของร้อยสำนัก โดยเชิญปัญญาชนทั่วหล้ามาทำงานนี้ ยามนี้เขากำลังปรึกษาหารือกับบรรดามหาปราชญ์อยู่ที่หอเวินซู่ย แม้ รวบรวมสรรพถาภิยา ที่ท่านเขียนจะมีข้อผิดพลาดทว่าก็ยังมิจุดที่ควรค่าแก่การยอมรับ ขอเพียงเชิญผู้มีชื่อเสียงหลายท่านมารับรองท่าน หรืออาจหางานทำเป็นนักประพันธ์ พอเวลาผ่านไป ชั่วตัวอย่างไรก็ยังสามารถกอบกู้ชื่อเสียงกลับคืนมาได้มาบ้าง ฮ้องเต้เพียงแต่ตรัสว่าไม่ให้ท่านเป็นขุนนางแต่ไม่ได้ไม่ให้ท่านเขียนหนังสือเสียหน่อยนี้ขอรับ”

“พ่อจะใคร่ครวญดู ยามนี้ยังไม่รีบ รอให้คลื่นลมสงบก่อนค่อยว่ากันอีกที” ในที่สุดสวีท้วงจ้อก็เข้าใจสภาพิตะประโยคหนึ่งอย่างลึกซึ้งแล้ว... จันทน์ที่ไหลเลย

ออกมาฝึกดูก่อน หากเขาไม่โหยหาความสำเร็จและผลประโยชน์ตรงหน้ามากเกินไป แต่หันมาร่วมมือกับบรรดาปราชญ์เพื่อเขียนบทประพันธ์ด้วยกันแทน ก็คงไม่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดเช่นวันนี้

สวี่เทาเหลือบมองน้องสาวแวบหนึ่ง กล่าวอย่างล่งเลว่า “ข้ายังได้ยืนอีก ชาวหนึ่งด้วย วันนี้บรรดาซินอ๋องได้เร่งรัดให้ฮ่องเต้ทรงแต่งตั้งฮ่องเฮา ฮ่องเต้ตรัสว่ามีพระประสงค์จะราชาภิเษกสมรสกับสตรีที่มีรูปโฉมล้ำเลิศ มีชาติตระกูลดี มีความสามารถโดดเด่น มีคุณธรรมสูงส่งที่สุดในแคว้นเว่ย ข้าไม่รู้ว่าผู้อื่นคิดอย่างไร แต่เหยียนเอ๋อร์ของบ้านเรา ยกเว้นเรื่องชาติตระกูลแล้ว อีกสามข้อนั้น ไม่นับว่าอ่อนด้อย สมควรจะลองดู ก่อนหน้านั้นเหยียนเอ๋อร์มิใช่สนิทสนมกับท่านหญิงหลินเซียง บุตรีคนรองของท่านจึงจ้วงจ้องหรือทวงหรือ วันหน้าก็ไปมาหาสู่กับท่านหญิงให้มาก บางทีอาจมีโอกาสดำเนินเข้าเฝ้าฮ่องเต้สักครั้ง”

หัวใจของสวี่เทาเหยียนเต๋นโครมครามทันใด หัวจากนั้นไม่นานก็ใจเย็นลง กล่าวอย่างขมขื่นว่า “ถ้อยคำนี้โดนฟังดูแล้วเหมือนกับกำลังเปรียบเทียบกับ บุตรีตระกูลกวนเลย”

หลินชื้อที่ยืนฟังอยู่หน้าประตูนานแล้วจู่ ๆ ก็กระวีกระวาดเข้ามา แค้นเสียงเย็นชาว่า “เหยียนเอ๋อร์อย่าประเมินตนเองต่ำไป บุตรีตระกูลกวนผู้นั้นมีสถานะหย่าร้าง เป็นบุปผาร่วงโรยจะนำมาเปรียบเทียบกับเจ้าได้อย่างไร”

สวี่กวางจ้อจิตใจสั้นไหวเล็กน้อย โบกมือกล่าวเสียงต่ำว่า “เรื่องนี้พูดยาก ประเพณีของเผ่าจิวหลีกับชาวฮั่นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง สามารถแต่งกับมารดาเลี้ยง น้องชายต่างกับพี่สะใภ้ พี่สาวต่างกับน้องเขย ถือเป็นเรื่องปกติต่างกับหญิงที่หย่าแล้วสำหรับพวกเขาไม่ใช่เรื่องใหญ่”

“แต่นั้นคือฮ่องเฮาเขียนนะ! มารดาของแผ่นดิน! จะให้สตรีที่เคยแต่งงานแล้วมาเป็นได้อย่างไร! ยิ่งกว่านั้นฮ่องเต้ที่ทรงมีอำนาจล้นฟ้าและสูงศักดิ์ หากทรงดำริจะราชาภิเษกสมรส จะมีสตรีที่บริสุทธิ์ผุดผ่องสูงค่าที่มากน้อยที่มีได้ครอบครอง จำต้องเก็บรองเท่าที่ผู้อื่นสวมจนลึกลงและเปื่อยยุ่ยเช่นนั้นหรือ บุตรีสกุลกวนคิดจะเป็นฮ่องเฮา ผันไปเกิด!” หลินชื้อเกลียดกวนชื้อเข้ากระตุกต้ายอมไม่มีทางพูดถ้อยคำที่น่าฟังแม้แต่ประโยคเดียว เหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

ก็กล่าวอย่างดีใจว่า “บุตรีตระกูลกวนสามารถเขียนหนังสือจนมีชื่อเสียงเลื่องลือเหยียนเอ๋อร์ของบ้านเราก็สามารถทำได้ เหยียนเอ๋อร์รีบเอาต้นฉบับที่เจ้าเขียนออกมาให้พ่อเจ้าดูซิ ให้เขาช่วยแก้ไขให้เจ้าแล้วเผยแพร่ออกไป ทำให้มีชื่อเสียงว่ามีความสามารถจนน่าตกตะลึง”

“แต่ครั้งก่อนกลับทำให้ท่านแม่โมโหเสียยกใหญ่ ยังขู่ข้าว่าจะเอาต้นฉบับไปเผาทิ้งอยู่เลย ข้าจึงไม่กล้าเขียนอีก ยามนี้เฟิ่งเขียนได้สามสี่หน้าเท่านั้น ยังห่างไกลจากการเป็นหนังสืออยู่อีกมากเจ้าคะ” หลังจากที่เห็นบทประพันธ์ของกวนซุ่ยและรู้ว่านางคือหนีลี่ลี่แล้ว ความมั่นใจของสวีหย่าเหยียนก็เหลือเพียงน้อยนิด ไม่ต้องการนำต้นฉบับออกมาให้เป็นที่หัวเราะเยาะของผู้คน

“ไปเอามาเถิด พ่อจะช่วยดูให้เจ้าเอง” ทันใดนั้นสวีก่วงจื๋อก็เอ่ยขึ้น แม้แต่พี่ใหญ่ยังหันมามองด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความหวัง

สวีหย่าเหยียนไม่มีทางเลือก หยิบกระดาษไม่กี่แผ่นออกมาวางบนโต๊ะที่ละแผ่น สวีก่วงจื๋ออ่านไม่กี่ย่อหน้าก็ปรบมือกลาวชมว่า “ยอดเยี่ยม! แม้สำนวนยังไม่เฉียบคม แต่ความคิดค่อนข้างลึกซึ้ง สามารถเขียนเป็นหนังสือหรือกลายเป็นมรดกตกทอดสู่คนรุ่นหลัง! เจ้าเขียนต่อไป เขียนเสร็จแล้วพ่อจะช่วยเกล่าให้เจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงเพียบพร้อมด้วยคุณธรรมและความรู้ความสามารถ ให้สตรีทั่วแคว้นว่ารู้ว่เจ้าก็เป็นผู้หนึ่งที่เกี่ยวข้องชาฎการประพันธ์!”

“ขอบคุณท่านพ่อเจ้าคะ!” สวีหย่าเหยียนดีใจอย่างยิ่ง

“เป็นความผิดของพ่อเอง ที่ทำให้เจ้าตีตัวออกห่างจากท่านหญิงหลินเซียงจนเกือบจะทำลายอนาคตของเจ้า วันหน้าหากนางส่งเทียบเชิญมาให้เจ้าอีก เจ้าก็ตอบตกลงเถิด”

“แต่พี่ชายที่เกิดจากอนุของนางเป็นคนบ้ากามนะเจ้าคะ ข้ากลัว...”

“อย่าไปที่จวนจิ้งจิวอันอ่อง เพียงนัดออกไปเที่ยวเล่นกันข้างนอกก็ใช้ได้แล้ว จะได้สืบข่าวความเคลื่อนไหวในวังได้ด้วย” สวีก่วงจื๋อบอกเป็นนัย

“ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ ข้าจะไม่ทำให้ท่านพ่อผิดหวังอย่างเด็ดขาดเจ้าคะ”

ดวงตาของสวีหย่าเหยียนทอประกาย จิตใจอีกก็เหิม แม้เส้นทางความเป็นขุนนางของท่านพ่อจะสั่นลงแล้ว แต่นางยังคงมีความเป็นไปได้ไร้ที่สิ้นสุด นางมีรูปโฉม

งดงาม ความสามารถโดดเด่น คุณธรรมสูงส่ง นอกจากชาติตระกูลที่ดีเยี่ยมกว่าผู้อื่นแล้ว ก็แทบจะหาข้อบกพร่องไม่ได้ ตรงข้ามกับบุตรีตระกูลกวน ถึงจะมีเงื่อนไขที่ดีมากกว่านี้แล้วจะเป็นอย่างไร สุดท้ายก็เป็นเพียงบุปผาที่ร่วงโรยเท่านั้น ช่องเต้สูงศักดิ์ มีหรือจะชอบนาง ขอเพียง ข้อห้ามสตรี เล่มนี้เผยแพร่ออกไป สตรีทั่วแคว้นவேยจะยึดเป็นแบบอย่าง บุรุษทั่วแคว้นவேยก็จะชื่นชมนางว่า เทียบพร้อมด้วยความสามารถและคุณธรรม แม้มีอาจตั้งดูตความสนใจจากช่องเต้ได้ แต่ก็สามารถหาครอบครัวดี ๆ ได้สักครอบครัวหนึ่ง

คิดได้เช่นนี้ สวีหย่าเหียนเกิดความอึดใจหนัก จากนั้นรีบขอตัวกลับห้องเพื่อไปเขียนให้เสร็จ

เนื่องจากบทประพันธ์ก่อนหน้านี้ได้ล่วงเกินสวีกวงจื่อ กวนฉีกวงจึงพาหลานสาวไปขอโทษด้วยตนเอง ซ้ำยังเชิญอีกฝ่ายร่วมเขียนตำรารวบรวมคำสอนของท่านขงจื้อด้วยท่าทีที่ใจกว้าง ทำให้ได้รับเสียงชื่นชมมากมาย แม้กวนชู่อี้จะมีชื่อเสียงเรื่องสื่อด้านการประพันธ์ แต่ในสายตาของผู้อื่นกลับเป็นลูกสะใภ้ที่เลวร้าย หากไม่ก่อเรื่องนี้ก็ก่อเรื่องนั้น ชักนำเผาหยัไม่รู้จักจบจักสิ้น ไม่ต่างอะไรกับดาวหายนะ

คนที่แต่เดิมตั้งใจจะผูกสัมพันธ์กับจวนราชครูค่อย ๆ ล่าถอยไป กลับเป็นท่านอ้วนที่มาเยือนด้วยตนเอง เพื่อมาสู่ขอให้จี๋เฉิงเยว่ คิษย์เอกของตนเอง จึงชื่อดีใจอย่างยิ่งจึงตอบตกลง ขณะกำลังเตรียมส่งเทียบเชิญไปให้จี๋ฮูหยินเพื่อมาพุดคุย กลับได้รับสมุดเล่มหนึ่งจากอีกฝ่าย มีตัวอักษรอยู่หลายพันตัวใช้เวลาเพียงหนึ่งเค่อก็อ่านจบ เกือบจะทำให้จั้งชื้อกระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง

“อะไรคือหากต้องการแต่งเข้าจวนตระกูลจี้จำเป็นต้องอ่านหนังสือเล่มนี้ก่อนนี้ต้องการให้อี้อิปฏิบัติตามหนังสือเล่มนี้ หากทำได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่องถึงจะสามารถแต่งเข้าตระกูลของนางได้เช่นนั้นรี อะไรคือถ่อมตน มีสามีเป็นตั้งผืนฟ้า ครองคู่กับคนคนเดียวไปตลอดชีวิต นี่ต้องการให้อี้อิไปเป็นนายหญิงหรือคนใช้บ้านนางกันแน่ ยายสตรีชั่วร้าย จะรังแกกันเกินไปแล้ว ยังไม่ทันแต่งเข้าไปก็เล่นบทแม่สามีเสียแล้ว หากแต่งเข้าไปแล้วจะเป็นเช่นใด!” แม้แต่ถ้อยคำ

หยาบคายจิ้งชื้อก็ยังคงออกมา เห็นได้ชัดว่าไม่ไหวอย่างยิ่ง

กวนชู่อี้ขยับตาให้หมิงหลัน ให้นางพามูมู่ออกไปเล่นข้างนอก เมื่อรอให้สองคนกับหนึ่งสิงเดินจากไปไกลแล้วถึงก้าวข้ามธรณีประตู แล้วหยิบหนังสือที่หล่นอยู่บนพื้นขึ้นมาอ่าน *ข้อห้ามสตรี* คำนี้ช่างทิ่มแทงตางและทำให้ลมหายใจของนางกระชั้นถี่ ความเคียดแค้นพรั่งพรู “ไปได้มาจากที่ใดเจ้าคะ”

จิ้งชื้อตอบอย่างคลุมเครือว่า “ไม่รู้ว่าสาวใช้คนใดนำเข้ามา อย่าดูเลย ล้วนแต่เป็นวาจาเหลวไหลไร้สาระ!” นางตัดสินใจจะไม่ให้บุตรีแต่งเข้าจวนตระกูลจี้แล้ว ดังนั้นย่อมไม่มีทางบอกนางเกี่ยวกับที่มาที่ไปของหนังสือ

แต่กวนชู่อี้มีความรู้สึกเฉียบไว เต่าได้ทันที “จวนตระกูลจี้เป็นคนส่งมาให้กระมัง หนังสือเล่มนี้แพร่กระจายไปทั่วเมืองเยียนจิงหรือยังเจ้าคะ”

“ยังไม่ถึงขั้นว่าแพร่กระจายไปทั่วเยียนจิง เพียงแต่แพร่หลายในแวดวงชนชั้นสูงและครอบครัวที่ศึกษาคำสอนของท่านขงจื้อเท่านั้น” จิ้งชื้อเคยได้ยินมาก่อนแล้ว ทว่านี่เป็นครั้งแรกที่เห็น กล่าวเหยียดหยันว่า “สำหรับบุรุษเหล่านั้นแล้วหนังสือเล่มนี้ถือเป็นของดีอย่างหนึ่ง มอบให้สตรีในบ้านศึกษา ใช้เวลาไม่นานก็สามารถสั่งสอนคนโง่ให้เชื่อฟังอย่างเคร่งครัดออกมาได้คนแล้วคนเล่า”

กวนชู่อี้เปิดอ่านอยู่สองหน้า กล่าวอย่างไม่แยแสว่า “ไม่เพียงบุรุษนำมาใช้สั่งสอนสตรี สตรีก็สามารถใช้มันมากตขี้กันเองได้เช่นเดียวกัน หากแม่สามีให้ลูกสะใภ้ปฏิบัติตามหนังสือเล่มนี้ คงอีกหลายสิบปีถึงจะมีวันแยกหน้าอำปากนี้ใช้หนังสือเสียที่ได้กัน เป็นเครื่องพันทนาการอย่างหนึ่งและเป็นภูเขาสูงใหญ่ลูกหนึ่ง แทบจะจับสตรีทั่วหลักตกลงไป ชั่วชีวิตนี้มีอาจหลุดพ้น!”

เมื่อเห็นชื่อที่อยู่ในหน้าสุดท้ายของหนังสือ กวนชู่อี้ก็แค้นเสียดเย็นชา “ไฉ่เว่ยซันเหริน คุณหนูรองสวีหรือ คิดว่าในยามนี้นางคงได้รับเลือกให้เป็นลูกสะใภ้แสนดีที่ผู้คนในแคว้นเว่ยต้องให้ความเกรงใจกระมัง”

“ใช่ ได้ยินว่ามีตระกูลผู้ดีหลายตระกูลมาสู่ขอนางไม่ขาดสาย บอกว่าคุณหนูรองสวีถือเป็นแบบอย่างของสตรีที่มีคุณธรรม แต่งเข้ามาแล้วจะต้องนำความโชคดีมาสู่สามีและลูก ทั้งยังทำให้ตระกูลเจริญรุ่งเรือง” จิ้งชื้อนวดขมับถอนหายใจยาว บุตรีผู้อื่นมีคนมาทาบถามสู่ขอมากมาย แต่เหตุใดบุตรีของนาง

ที่ดีเลิศเช่นนี้ถึงไม่มีคนมาสอบถามบ้างเลย

“คิดว่าคงถูกนางปฏิเสธทั้งหมดกระมัง ยามนี้มีหรือนางจะยินยอมแต่งงานกับคนธรรมดา ในใจคงจ้องตำแหน่งในวังอยู่เป็นแน่ มิใช่เพียงนาง ยามนี้สตรีชนชั้นสูงที่มีภูมิหลังเป็นตระกูลขุนนาง จะมีใครบ้างยินยอมแต่งงานในยามนี้ ผู้ที่มีรูปโฉมงดงามก็พยายามแต่งตัว ผู้ที่มีความสามารถโดดเด่นก็พยายามแต่งกลอน ผู้ที่ไร้ความสามารถและไร้รูปโฉมงดงามก็ปฏิบัติกรรมอยู่ที่วัด บางครั้งก็ทำทานแจกใจักให้ผู้อพยพ เพื่อแสดงว่าตนมีคุณธรรมสูงส่ง เพียงถ้อยคำประโยคเดียวก็สามารถทำให้หญิงสาวเปลี่ยนสันดานเดิมได้ ช่างน่าหัวเราะและชวนทอดถอนใจจริง ๆ เจ้าคะ” กวนชู่อียืน *ข้อห้ามสตรี* ลงไปในกระถางไฟเพื่อเผาทำลาย แวตตาเยียบเย็น

จึงชื่อไม่พอใจเช่นกัน บ่นว่า “พวกนางจะทรมาณตนเองก็แล้วไปเถิด ไฉนต้องวิ่งมาดูเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่าด้วย สายตาแต่ละคนล้วนอาบยาพิษราวกับมีความแค้นบัญชีเลือดกับเจ้าที่ไม่ปาน หากเจ้าไม่มีสถานะหย่าร้างจะต้องถูกพวกนางถลกหนังหักกระดูกอย่างแน่นอน เงื่อนไขสีข้อของฮ่องเต้เห็นอยู่ว่ากำลังพูดถึงเจ้า!” จึงชื่อกับกวนฉีกวางมีนิสัยเหมือนกัน ชอบทีกทักไปเองว่า บุตรีบ้านตนเองเป็นสตรีที่ดีเลิศที่สุดในหล้า คุณควรให้ฮ่องเต้ต้องใจ

ความเยียบเย็นในแวตตาของกวนชู่อียืดลงเล็กน้อย แก้มสองข้างแดงเรื่อกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “ท่านแม่ ท่านระมัดระวังถ้อยคำด้วยเจ้าคะ อย่าให้คนนอกได้ยินเป็นอันขาด มิเช่นนั้นแล้วบ้านเราจะต้องถูกคนถ่มน้ำลายใส่จนจมน้ำตายอย่างแน่นอน”

“จมน้ำอะไรกัน ชายในดวงใจที่เจ้าพูดถึงคราวก่อนเป็นใครนั้น เจ้ารู้ ข้ารู้ ฟารู้ ดินรู้ ข้าตัดใจส่งเจ้าเข้าไปรับความทุกข์ทรมานในสถานที่กินคนแบบนั้นไม่ได้ หากไม่แล้วจะทำให้ยายแก่ชั่วร้ายตระกูลจี้มารึงแก่เจ้าได้หรือ สตรีชนชั้นสูงในแคว้นเว่ยยามนี้ไม่มีใครยินยอมแต่งงาน ในใจคงคิดอยากร่ำรวยสิ้นฟ้า ข้ากลับอยากเห็นหน้าว่าหากพวกเราปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้ไป จี้เฉิงเยวีผู้นั้นจะได้แต่งงานเมื่อใด!”

จึงชื่อดាំทอยู่ครู่หนึ่งถึงค่อยสบายใจ ขณะจะให้บุตรีไปเย็บปักถักร้อย

เป็นเพื่อนตน กลับเห็นหมิงหลันวิ่งเข้ามาอย่างลนลาน แล้วตะโกนว่า “ซูหยิน แย่แล้วเจ้าค่ะ คุณชายน้อยหายตัวไปแล้ว!”

“เจ้าพูดว่าอะไรนะ” กวนซู่อีหน้าเปลี่ยนสีทันใด ไม่รอให้จิ้งซือมีปฏิกิริยา ตอบสนองก็วิ่งออกไปทันที แล้วออกคำสั่งอย่างใจเย็น “เขาหายตัวไปตั้งแต่เมื่อใด และที่ใด พาข้าไปดูเร็ว โฉนเจ้าถึงไม่อยู่เป็นเพื่อนเขา ช่างเถิด ยามนี้ตำหนิเจ้าไปก็ไร้ประโยชน์ จินจื่อ รีบช่วยข้าตามหาคน เฟิงผ่านไปแล้วไม่นานมากนัก คงยังไม่ไกล จริงลิว ช่างเด๋อตรงส่งคนไว้คุ้มกันข้างระฆัง เช่นนั้นก็เรียกพวกเขา ออกมาช่วย บอกว่าข้าเป็นหนึ่งในเจ้านายของพวกเขาครึ่งหนึ่ง จะให้ข้าซัดใช้อย่างไรก็ได้!”

จินจื่อมิกล้าซึกซารีบไปหาคน แล้วเป่าขลุ่ยกระดุกสัตว์ที่ห้อยอยู่ที่ลำคอ เรียกกองครักษ์ลับที่ซ่อนอยู่ในที่ลับออกมา คุณชายน้อยหายตัวไปจากจวน คนเหล่านี้กลับไม่พบความผิดปกติใดๆ หากเขาซ่อนตนเองก็แล้วไปเถิด แต่หากมีคนคิดมีดีมีร้าย อีกฝ่ายจะต้องมีความเป็นมาไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

๑๘๑

ระยะนี้ กวนซู่อี้คิดถึงมู่มู่อย่างยิ่ง หวาดกลัวว่าเขาจะถูกคนทำร้าย คิดไม่ถึงว่าเพียงคลาดสายตาไปแวบเดียวก็จะเกิดเรื่องแล้ว สาวใช้ของจิ้งซื้อกับหมิงหลันที่พาเขาออกไปเล่นต่างไว้ใจได้ อีกทั้งยังเดินไปไม่ไกล เพียงเล่นตะกร้ออยู่แถวแปลงดอกไม้ของเรือนหลักเท่านั้น

มู่มู่เตะลูกตะกร้อออกไปนอกกำแพง สาวใช้ของจิ้งซื้อคร้านจะไปเก็บให้ จึงสอบถามอีกด้านหนึ่งของกำแพงว่ามีคนอยู่หรือไม่ ถ้ามีก็วานโยนกลับมาให้หน่อย หมิงหลันวิ่งเข้าไปแล้ว เขย่งเท้าพลงตะโกน ตะโกนอยู่สองสามครั้ง พอหันหน้ากลับมา มู่มู่ก็ไม่อยู่แล้ว

“คุณหนู คุณชายน้อยหายไปจากตรงนี้เจ้าคะ ชั่วพริบตาเดียวก็ไม่อยู่แล้ว! ข้ากับพี่เถาหงเข้าใจว่าเขาซ่อนตัวอยู่ ค้นหาทั้งในและนอกสวนอยู่หนึ่งเคอไม่เห็นแม้แต่เงาคน ถึงได้รู้สึกว่ามีผิดปกติ จึงรีบมารายงานท่านเจ้าค่ะ” หมิงหลันชี้ไปยังทางเส้นเล็กขณะรำให้สะอีกสะอื่น สองข้างทางเต็มไปด้วยดอกไม้และพุ่มไม้เขียวชอุ่ม มีรอยเท้ากล่อนกลาดและร่องรอยลึมนอนกับพื้น เห็นได้ชัดว่าถูกจิ้งจอกกับเถาหงเหยียบย่ำไปทั่วแล้ว

แม้หวัชโหมยผู้นั้นจะเคยซ่อนตัวอยู่ที่นี้ แต่หลักฐานถูกทำลายไปนานแล้ว ไม่มีค่าให้พิจารณา กวนซู่อี้พยายามสงบใจลง “ต้าหลางเล่า ต้าหลางก็หายไปด้วยหรือ”

“เจ้าค่ะ หายไปด้วย” หมิงหลันรำให้สะอีกสะอื่น

“จะร่ำให้ทำไ้ ตามหาคนถึงเป็นเรื่องสำคัญ” กวนชู่อี้สั่งการว่า “ส่งคนไป รายงานท่านปู่กับท่านพ่อ ให้พวกเขารีบกลับ ถ้าจำเป็นก็รับกวนให้พวกเขาเขียนฎีกา ทูลขอให้ฮ่องเต้ออกราชโองการปิดประตูเมือง ออกค้นหาทุกแห่งในเมืองหลวง แล้วตรวจสอบดูว่าในช่วงเวลาหนึ่งแ่่นี้มีคนนอกเข้าออกจวนหรือไม่ ส่วนคนที่เหลือค้นหาในจวนทุกซอกทุกมุมโดยไม่เว้นแม้แต่ที่เดียว”

ครั้นได้รับคำสั่ง หมิงหลันรีบไปทันที ไม่นานจินลือก็กลับมา บอกว่าช่วงที่ ผ่านมามีคนสองกลุ่มเข้าออกจวนราชครุ หนึ่ง เป็นคนในหมู่บ้านที่อยู่ชานเมือง เข้ามาส่งวัตถุติดบอาหาร โดยเห็นรถเข็นและตะกร้าไม้ไผ่ที่ดูน่าสงสัยอย่างยิ่ง สอง เป็นร้านแพรรณที่มาส่งผ้า ขนหีบใหญ่มาหลายหีบ เนื่องจากข่าวหายตัวไป ของคุณชายน้อยไม่ได้ถูกประกาศออกไป บ่าวเฝ้าประตูจึงปล่อยพวกเขาไป โดยไม่ได้ตรวจสอบ

“จินลือ เรื่องสืบหาร่องรอยนอกจวนมอบให้เป็นหน้าที่ของเจ้า ข้าจะค้นหา ในจวน หากเสียเวลาไปแม้แต่แ่เดียว เจ้าหัวขโมยก็จะหนีไปได้ไกลขึ้น พวกเรา แยกย้ายไปทำงานเถิด” ขอบตาของกวนชู่อี้แดงกำ่า พยายามไม่หลังน้ำตาออกมา

ช่วยชีวิตคนเป็นเรื่องด่วน เหตุผลนี้จินลือยอมรู้ดี รีบสั่งให้องครักษ์ล้บ ไปสืบร่องรอยจากคนทั้งสองกลุ่มทันที ส่วนกวนชู่อี้ก็ออกค้นหาตามสถานที่ที่มู่มู่ ชอบเล่นซ่อนหา ได้แต่หวังว่าเขาเพียงซ่อนตัว ไม่ได้ถูกคนลักพาตัวไป แม้สุดท้าย จะเป็นการปล่อยไ้ และแม้จะทำให้เบื้องบนบึ้งล้งในจวนวุ่นวาย トラบใดที่เขา ไม่เป็นอะไรก็ล้วนเป็นเรื่องดี

บนต้นไม้ หลังคา บ่อน้ำเก่า ใต้เตียง ค้นทุกที่ที่สามารถหาได้แล้ว กลับยังไม่เห็นแม้แต่เงาของมู่มู่ จึงซื่อเป็นลมหมดสติ มีผ้าชุบน้ำเย้นวางอยู่ บนหน้าผาก แต่กวนชู่อี้กลับยังไม่ถอดใจ

“คุณหนู มีคนบอกว่าพบเศษผ้าชิ้นหนึ่งที่ประตูข้างด้านหลังเจ้าคะ คล้าย จะเคยมัดอยู่บนร่างของคุณชายน้อย ข้ายังมีรอยเลือดด้วยเจ้าคะ!” หมิงหลัน ริ่งเข้ามาอย่างรีบร้อน

“ไป ไปดูกัน!” กวนชู่อี้จิตใจหวนไหว รีบเดินออกไป เมื่อมาถึงประตู ข้างด้านหลังกลับไม่พบสิ่งที่เรียกว่าเศษผ้า และยังไม่พบบ่าวไพร่ที่เป็นคนค้นหาที่นี้

ขณะจะหันไปถามหมิงหลัน ท้ายทอยก็ถูกทุบอย่างแรง จากนั้นหมดสติไปในเค่อสุดท้ายก่อนหมดสติ นางคล้มคล้ายคล้มคลาได้ยืนเลียงประตูข้างเปิดและมีคนสองคนแบกนางพาออกไปจากจวนราชครุอย่างรวดเร็ว

ยามที่นางตื่นขึ้นมา พบว่าทั้งสี่ด้านมืดมิด ร่างกายถูกขังอยู่ในหีบแคบยาวและโยกโคลงเคลง คล้ายว่ากำลังอยู่ในรถม้า นางมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน แต่แขนและขากลับมีอาการเคลื่อนไหวไม่ได้และมีอาการพูดไม่ได้ด้วย

ถูกสกัดจุด! นางตระหนักถึงสถานการณ์ของตนเองทันที จากนั้นเลิกตื่นตระหนกอย่างรวดเร็วแล้วเริ่มครุ่นคิดถึงเหตุและผลที่ตามมา ยามนี้นางแน่ใจว่าการหายตัวไปของมู่มู่เป็นเพียงกลลวง เกรงว่าผู้ที่ผู้บงการอยากจัดการอย่างแท้จริงคงจะเป็นนางเอง ยิ่งไปกว่านั้นเขายังรู้ถึงความสัมพันธ์ของนางกับฮั่วเซิงเจ้อ มิเช่นนั้นแล้วคงไม่ยอมเสียเวลาทำเรื่องลำบากโดยให้เงินจ้อกับคนอื่นจากไปจนหมดหรอก

คนผู้นี้เป็นใคร มีจุดประสงค์อะไร ชั่วพริบตานางก็นึกถึงตำแหน่งในวังหลังที่ยังว่างอยู่ของฮั่วเซิงเจ้อ ในใจอดยิ้มอย่างขมขื่นไม่ได้ ทั้งที่ผู้บงการรู้ว่าฮั่วเซิงเจ้อส่งคนมาคุ้มกันนางลับๆ ก่อนลงมือได้ใช้แผนล่อลือออกจากถ้ำ แสดงให้เห็นว่านางเป็นก้างชิ้นใหญ่ที่สุดที่จะแย่งชิงตำแหน่งในวังหลัง ช่วงนี้นางยุ่งอยู่กับการช่วยเหลือท่านปู่จัดเรียงต้นฉบับ ไม่เคยก้าวเท้าออกจากบ้านแม่ครึ่งก้าว กลับถูกดึงเข้าสู่วังวนแห่งการต่อสู้ สิ่งที่เรียกว่า “นั่งอยู่ในบ้านเฉยๆ ก็ยังมีภัยพิบัติตกลงมาจากท้องฟ้า” คงเป็นเช่นนั้นจริงๆ

ใครกันที่มีฝีมือสูงส่ง สามารถล่วงรู้ความคิดในใจของฮั่วเซิงเจ้อได้ นางไม่คิดว่าฮั่วเซิงเจ้อจะบอกเรื่องของพวกเขากับผู้อื่น แต่อาจารย์ไหลโดยมิได้ตั้งใจแต่คำว่า “มิได้ตั้งใจ” ก็แสดงให้เห็นถึงเงื่อนงำมากมาย หนึ่งในคนผู้นี้มักจะติดต่อกับฮั่วเซิงเจ้ออยู่เป็นประจำ หรือไม่ก็เป็นคนไวใจหรืออยู่ในวัง สอง คนผู้นี้ถ้ามิใช้คิดจะเป็นฮองเฮาก็เพียงซุตราภอนโคนแทนผู้อื่นเท่านั้น สาม คนผู้นี้จะต้องเป็นคนเผ่าจิวหรืออย่างไม่ต้องสงสัยสี่ คนผู้นี้มีความสามารถไม่น้อย หากเป็นคนเผ่าจิวหรือจะต้องเป็นหนึ่งในสิบตระกูลใหญ่อย่างแน่นอน

กวนซูอีนึกถึงเหล่าสตรีชนชั้นสูงที่ต่างแย่งชิงตำแหน่งในวังหลัง จากนั้นก็ยิ้มเจื่อน ไม่คิดก็ไม่รู้ แต่เมื่อคิดแล้วก็ต้องตกใจสะดุ้งโหยง คัตรุของนางมีอยู่ทั่วทุกที่ในเยียนจิง ไม่ว่าใครหลังจากที่ล่วงรู้ความรู้สึกที่ชั่วเชิงเจ๋อมิต่อนางแล้วล้วนแต่เลือกจะกำจัดนางโดยไม่มีข้อยกเว้น

แต่มีลึทธิอะไร มีลึทธิอะไรจะให้นางกลายเป็นวิญญาณใต้คมดาบของพวกนาง แล้วมีเหตุผลใดที่จะต้องหลีกทางให้พวกนางแล้วมาตายอยู่ข้างนอกอย่างแปลกประหลาดด้วยเล่า พวกนางจัดการกับตนก็พอแล้ว เหตุใดต้องลงมือกับมู่มู่ด้วย หากครั้งนี้สามารถหลุดพ้นเคราะห์กรรม หนีรอดไปได้ นางจะต้องเอาคืนเป็นร้อยเท่า!

แววดาของกวนซูอีมีไฟสองกองที่ลูกโขน พยายามขยับร่างกาย แม้จะพบว่าแขนและขาไร้เรี่ยวแรง แต่ศีรษะกลับยังสามารถหันซ้ายหันขวาได้ จึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

นับแต่ถูกชั่วเชิงเจ๋อสกัดจุดไปครั้งหนึ่ง นางก็ศึกษาวิชายุทธ์นี้อย่างละเอียดและเคยฝึกซ้อมกับจินจื่อหลายครั้ง การสกัดจุดมิใช่เรื่องแปลก เพียงแต่คนที่ฝึกยุทธ์จะต้องรวบรวมกำลังภายในไว้ที่ปลายนิ้ว จากนั้นก็ส่งพลังเข้าไปตามเส้นลมปราณหลักที่อยู่ทั่วร่าง แล้วค่อยปิดเส้นลมปราณหลักนี้ทั้งหมด ทำให้เกิดการหยุดชะงักชั่วคราว ร่างกายส่วนบน ส่วนล่าง ลำคอ แขน และขาล้วนมีจุดลมปราณเฉพาะ ไม่ว่าสำนักใดพรรคใดล้วนมีวิชาสกัดจุดคล้ายกัน นี่คือสิ่งที่เรียกว่า “แม่ร้อยพันหมื่นเปลี่ยนแปลง แต่หลักการยังคงเดิม”

อีกทั้งวิธีการคลายจุดก็คล้ายกัน หากมีวรยุทธ์ที่ใช้กำลังภายในของตนเองมากำจัดกำลังภายในที่อยู่ในจุดลมปราณ หากไร้วรยุทธ์ก็กดจุดลมปราณในทิศทางตรงข้ามกับลมปราณที่ไหลผ่าน แล้วใช้เลือดล้างการอุดตัน จินจื่อเคยแสดงการสกัดจุดทั้งหมดบนร่างของนาง การคลายจุดง่ายตายยิ่งนัก เพียงควบคุมจุดเทียนजूที่อยู่ทั้งสองข้างของท้ายทอยก็เป็นอันสำเร็จแล้ว

อะไรจะบังเอิญเพียงนี้ ผู้ที่อยู่เบื้องหลังคล้ายจะเอานางใส่ไว้ในโลงศพ ท้ายทอยวางอยู่บนหมอนไม้เนื้อแข็ง ตรงกลางเว้าลง สองข้างนูนขึ้น นำมาใช้กดจุดเทียนजूนับว่าเหมาะสมอย่างยิ่ง กวนซูอีขยับศีรษะไปมา ใช้แรงกดลงไป

ด้วยอยากเป็นอิสระโดยเร็ว ก่อนที่คนพวกนี้จะลงมือ

ท่ามกลางความมืดมิด ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใดแล้ว คล้ายว่าจะผ่านไปเนิ่นนานและคล้ายเพียงครู่เดียวเท่านั้น เลื้อยเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อ เหงื่อถูกกักมือเท้าของกวนซู่อี้เป็นเหน็บชา สุดท้ายก็มีความรู้สึก นางไม่รีบร้อนขยับตัวเอียงหูแนบกับไม้กระดานเพื่อฟังเสียงข้างนอก

ยามที่ยังคลายจุดไม่ได้ ท่ามกลางความมึนงงนางได้ยินเสียงดังเอะอะโวยวาย บัดนี้ยิ่งเดินทางก็ยิ่งเงิบขึ้นเรื่อยๆ ถนนขรุขระ น่าจะออกจากเมืองและอยู่บนถนนใหญ่

“เอาคนออกมา พวกเราเปลี่ยนรถม้าแล้วไปตามเส้นทางภูเขา” เสียงเยียบเยิ่นของสตรีนางหนึ่งดังขึ้น

“ได้” บุรุษคนหนึ่งรับคำ ก่อนเปิดฝาโลงออก พอเห็นกวนซู่อี้ฟื้นขึ้นมาแล้วก็ไม่รู้สึกละอายใจแต่อย่างใด เพียงอุ้มนางออกมาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ จับใส่รถม้าอีกคัน หญิงสาวสั่งให้สารพัดบริวารเดินทางตะวันตกเฉียงใต้ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จากนั้นก็กระโดดขึ้นรถม้าคันใหม่และลี้ภัยขึ้นไปตามทางบนเขาที่ขรุขระ

กวนซู่อี้พยายามไม่พูด ไม่ขยับ เพียงแต่มองคนทั้งสองอย่างละเอียดดูจากรูปร่างหน้าตาของพวกเขาแล้วจะต้องเป็นคนเผ่าจิวหลืออย่างไม่ต้องสงสัย ซ้ำยังเต็มไปด้วยกลิ่นอายสังหาร รวากับเป็นสุนัขรับใช้ที่ชั้นสูงเลี้ยงไว้เพื่อจัดการเรื่องลับส่วนตัวโดยเฉพาะ บุรุษขับรถม้า สตรีเฝ้าอยู่ข้างกายนางกล่าวเหน็บนาว่า “เจ้าตื่นแล้วหรือ ไม่ต้องตกใจ พวกเราเพียงพาเจ้าไปที่เขาหยางหัว สามวันหลังจากนี้ คนที่นั่นจะไปส่งเจ้ากลับเมืองหลวงเอง”

เขาหยางหัวหรือ นั่นคือสถานที่ที่พวกโจรยึดครองโดยพลการ บ่อยครั้งมีรถม้าขับผ่านถนนเส้นนั้นก็จะถูกโจรปล้น โดยฆ่าบุรุษซึ่งทั้งหมดแล้วชิงทรัพย์สินของมีค่า ก่อนพาสตรีกลับไปเสพลุช หากถูกส่งไปที่นั่น กวนซู่อี้สามารถคาดเดาจุดจบของตนเองได้ จะต้องถูกเหยียดหยามและถูกทรมานต่างๆ นานา เพียงนี้ก็แล้วไปเถิด พวกเขากลับยังให้พวกโจรส่งนางกลับไปเป็นการประกาศต่อหน้าทุกคนว่า...บุตรีตระกูลกวนถูกทำลายชื่อเสียงแล้ว กลายเป็น

ของเล่นบุบสลายที่สามารถขึ้นเตียงกับใครก็ได้

ความคิดช่างอำมหิตยิ่งนัก! เบื้องหลังของคนผู้นี้เป็นใครกันแน่ กวนชู่อี้เข้าใจว่าตนเกลียดชังจ้าวลูหฺลี เย่เจิน สวีกวงจื้อ ทว่ายามนี้ถึงได้พบว่าความรู้สึกเหล่านั้นเป็นเพียงความคับแค้นใจ ยังไม่ถึงขั้นเกลียดชัง ความเกลียดชังที่แท้จริงคือกินเนื้อมนุษย์และดื่มเลือดมนุษย์!

หญิงสาวก้มหน้ามองกวนชู่อี้ที่ดวงตาแดงกำ น้ำเสียงดูแคลน “สตรีชาวฮั่นอย่างพวกเจ้าช่างน่าขันจริง ๆ เข้าใจว่าอาศัยเพียงรูปโฉมงดงามเล็กน้อยก็จะสามารถเป็นของเขาได้แล้ววี จะบอกเจ้าให้ แต่ไหนแต่ไรสตรีเฝ้าจิวหฺลี้ก็ดูแคลนแผนการสกปรกของพวกเจ้า และยังไม่คิดจะเสียเวลามาสู้รบตบมือกับพวกเจ้า พวกเรามีสองวิธีที่จะจัดการศัตรู หนึ่ง ให้นำนางตาย สอง ให้นำนางมีชีวิตอยู่มีผู้ตาย”

กวนชู่อี้เคียดแค้นอย่างยิ่ง จ้องหญิงสาวเขม็ง พยายามจดจำใบหน้าของนางไว้ในสมอง

หญิงสาวส่ายหน้าคลี่ยิ้ม “เจ้าอยากมองก็มองไปเถิด ผ่านไปอีกสามวัน ตาหูปากกลิ่น มือทั้งสองข้าง เท้าทั้งสองข้างก็จะถูกคนตัดเฉือนทีละชิ้น ไม่ว่า จะเห็นอะไรก็ไร้ประโยชน์ คิดไม่ถึงว่าบุตรคนโตของจวนราชครูที่ส่งฝ่าเผยต้องตกอับถึงขั้นนั้น ช่างน่าเศร้าและน่าท้อตถอนใจยิ่งนัก”

กวนชู่อี้กัดเหงือกจนแตก แล้วถุยน้ำลายที่มีเลือดปนออกมา หญิงสาวเข้าใจว่านางคิดจะกัดลิ้นฆ่าตัวตาย จึงรีบก้มตัวลงเพื่อตรวจสอบ แต่คาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะยกมือขึ้น แล้วโจมตีรักแร้นางเต็มแรง ทำให้นางสูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหวไปชั่วคราว จากนั้นก็ถอดขากรรไกรของนางอย่างรวดเร็ว ทำให้นางไม่มีโอกาสส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ

“ใครใช้ให้เจ้าไม่เชื่อฟังกันเล่า!” กวนชู่อี้้าปาก ส่งเสียงเยียบเย็นที่เป็นเอกลักษณ์ของหญิงสาวที่ไม่รู้ชื่อออกมา ทำให้แววตาของอีกฝ่ายเต็มไปด้วยความโกรธแค้นระคนหวาดกลัว เดิมทีบุรุษที่อยู่นอกกรมภ์จะเลิกฝ่าม่านขึ้นดู แต่พอได้ยินถ้อยคำประโยคนี้ก็วางใจลง แล้วขับรถม้าต่อ

“ดูท่าสักดูลดอย่างเดี๋ยวจึงไม่พอ ต้องปิดแขนขาของเจ้าด้วย” กวนชู่อี้ยังคงเลียนเสียงของหญิงสาวต่อ จากนั้นก็ถอดข้อต่อของนางทั้งหมด ทำให้นาง

สูญเสียความสามารถในการต่อต้านโดยสมบูรณ์

ผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังเข้าใจว่านางเป็นสตรีอ่อนแอที่ไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะมัดไก่อ่ นับว่าผิดมหันต์! หากไม่มีพื้นฐานวรยุทธ์ นางจะติดตามท่านไปออกเดินทางท่องเที่ยวทั่วดินแดนเก้าแคว้นท่ามกลางไฟสงครามได้อย่างไร สตรีชนชั้นสูงของจีวหลี่เก่งนักหรือ หากแน่จริงก็มาสู้กับนางซึ่งหน้าสิ!

ศิวอียา

๑๘๓

หญิงสาว คิดไม่ถึงว่ากวนชู่จะสามารถคลายจุดได้ และยังคิดไม่ถึงว่านางจะมีพลังกำลังมากเพียงนี้ ชั่วพริบตาเดียวก็สามารถจัดการตนได้แล้ว มีหน้าซำที่ยังเลียนเสียงของตนได้อีกด้วย

เหล่าอู๋ รีบเลิกผ้ามานดูเร็ว! หญิงสาวตะโกนในใจอย่างบ้าคลั่ง กลับทำได้เพียงกลอกตาและขยับศีรษะอย่างอ่อนแรงเหมือนกวนชู่ที่ก่อนหน้านี้ เดิมนางเข้าใจว่าการกิจครั้งนี้ง่ายยิ่งนัก คราแรกเรื่องราวเป็นไปอย่างราบรื่นเหมือนที่พวกเขาคาดการณ์เอาไว้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็เกิดความผิดพลาดและสูญเสียการควบคุม เพราะประเมินกวนชู่ดำเนินไป

นางกำลังเดาว่ากวนชู่จะทำอะไร มองออกว่ากวนชู่เพียงแต่มีร่างกายแข็งแรงและปราดเปรียว ไม่เคยฝึกกำลังภายในมาก่อน ด้วยเหตุนี้จึงสามารถจัดการกับนางได้โดยอาศัยยามที่นางไม่ทันตั้งตัว รอให้เหล่าอู๋พบความผิดปกติ ก็จะต้องเข้ามาจับกุมตัว กวนชู่มีใช้คู่ต่อสู้ของเหล่าอู๋อย่างแน่นอน ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือการกระโดดลงจากรถและวิ่งหนี

กวนชู่กำลังคิดอยู่ว่าจะทำเช่นใดดี หากนางกระโดดลงจากรถม้าก็จะถูกจับได้ทันที หนึ่ง นางไม่รู้ว่ที่นั่นคือที่ใด แล้วจะกลับไปอย่างไร สอง นางไม่มั่นใจว่าระหว่างทางจะไม่บังเอิญเจอพวกโจรเข้า และสุดท้าย นางไม่มีทางยอม! คนที่ทำร้ายนางกับมู่ยู่ยังไม่ได้ชดใช้ผลกรรม นางไม่มีทางยอมเด็ดขาด!

ไฟแห่งความแค้นลุกไหม้อยู่ในใจ ดวงตาที่สดใสของนางแดงก่ำ นางอยาก

เค้านถามที่อยู่ของมู่มู่จากหญิงสาว และถามว่าผู้ที่บงการอยู่เบื้องหลังเป็นใคร แต่รู้ดีว่าคนที่ฝึกยุทธ์มีหุตาเฉียบคม อยู่ใกล้กันเพียงนี้ บุรุษที่อยู่ด้านนอกผู้นั้น จะต้องได้ยินเสียงของนางอย่างแน่นอน ดังนั้นนางจึงไม่สมควรถาม ได้แต่พูดให้หน่อยลงเท่านั้น

นางยกมือขึ้น แล้วตบหน้าของหญิงสาวสองที จากนั้นก็หยิบหน้ากากหนังมนุษย์ออกมาสองใบจากถุงหอมที่ห้อยอยู่ข้างเอว ใบหนึ่งเป็นใบหน้าของตนเอง ส่วนอีกใบยังไม่มีรูปร่าง จำเป็นต้องอาศัยความร้อนถึงจะทำได้ แต่ที่แห่งนี้ ไม่มีทั้งน้ำและไม่มีทั้งไฟ คงต้องคิดหาหนทางอื่น

ยิ่งในช่วงวิกฤต ความคิดของนางจะแจ่มชัดยิ่งขึ้น ไม่นานจากนั้นก็คิดหาวิธีได้ เอาหน้ากากที่ยังไม่ได้ขึ้นรูปไปวางบนใบหน้าของหญิงสาว โดยเอากาวน้ำทาบนผิวชั้นนอกจนทั่วชั้นหนึ่ง ผ่านไปสักพักกาวก็แห้งแข็ง กลายเป็นพิมพ์ใบหน้าของอีกฝ่าย นางค่อย ๆ ลอกออกอย่างระมัดระวัง ก่อนวางไว้ด้านข้าง จากนั้นเอาหน้ากากที่เป็นรูปหน้าของตนเองวางบนใบหน้าของนาง แล้วติดอย่างแน่นหนา

หญิงสาวไม่เข้าใจว่ากวนซู่อีกกำลังทำอะไร ในใจเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นระคนไม่สบายใจ จนกระทั่งนางสวมหน้ากาก เปลี่ยนเครื่องแต่งกายของกันและกันก็สะดุ้งตกใจและเข้าใจทันที...นางคิดจะใช้กลยุทธ์หลีตายแทนถาว เกลือจิ้มเกลือ!

ไม่ละ ไม่ละ เจ้าทำเช่นนี้ไม่ได้เด็ดขาด! เหล่าอู๋ รีบมาช่วยข้าเร็วเข้า! หญิงสาวนึกถึงข้อตกลงที่ได้ทำกับพวกโจรก่อนหน้านี้อันก็แทบเป็นบ้า ถูกบุรุษในค่ายโจรทั้งหมดข่มเหง โดนควักตาหูจมูกปาก ตัดเส้นเอ็นที่มือเท้า แล้วโยนร่างกายเปลือยเปล่าไปในสถานที่ที่คึกคักที่สุดในเยียนฉิง นี่เป็นการลงทัณฑ์ที่โหดร้ายทารุณยิ่งกว่าส่งเข้าคุกเป็นพันเป็นหมื่นเท่า!

ขอร้องเจ้า ได้โปรดปล่อยข้าไปเถิด! นางมองกวนซู่ด้วยความดวงตาที่มีน้ำตาเอ่อคลอ พยายามโหม่งหน้านางและทำให้นางใจอ่อน จากนั้นก็หาโอกาสสังหารทิ้งสตรีชาวฮั่นมิใช่เป็นเช่นนี้กันหมดหรอกหรือ มีอาทอนเห็นโคกนาฏกรรมของมนุษย์ที่สุด แม้แต่ใบไม้เหี่ยวแห้ง ดอกไม้โรยรา ก็ยังหลั่งน้ำตาสองสามหยด ฉะนั้นจะสามารถส่งผู้อื่นไปตายด้วยน้ำมือของตนเองเสียหรือ

ปล่อยข้า ข้าก็จะปล่อยเจ้าไป! ในดวงตาของนางเขียนถ้อยคำประโยคนี้

ทว่ารู้สึกได้ราวๆว่า กวนซู่อี้ที่เปลี่ยนหน้าตาและน้ำเสียงไม่จำเป็นต้องกังวลว่าจะเผยพิรุช หน้ากากของนางทาด้วยกวนน้ำ จึงทำให้สีผิวเป็นประกายแววดูแปลกประหลาดอย่างยิ่งในยามกลางวัน แต่ธม้จะไปถึงเขาหยางหัวในยามราตรีท่ามกลางความมืดสลัว ใครจะมองเห็นได้ชัดเจนแล้ว เหล่าผู้ต้องเชื่อใบหน้านี้ อย่างสนิทใจ แล้วต้องคลายความระวังตัวลงจนหลงกลนางอย่างแน่นอน

นางหาใช้หญิงอ่อนแอที่ไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะมัดไก่ไม่ ตรงกันข้าม อาศัยพลังกำลังของนาง เพียงฝ่ามือเดียวก็สามารถฝ่ากะโหลกศีรษะของผู้ใหญ่ได้อย่างง่ายดาย! ในใจของหญิงสาวอกสั้นขวัญแหวน ทำได้เพียงเป็นปลาที่รอขึ้นเขียงเท่านั้น

ใกล้เที่ยงคืน อากาศหนาวเย็นเล็กน้อย กวนซู่อี้ที่หลับตาพักผ่อนมาโดยตลอดหยิบเสื้อคลุมที่แขวนอยู่บนผนังรถม้าลงมาสวมใส่อย่างมิดชิด นางเขยิบเข้าไปใกล้หญิงสาว แล้วใช้น้ำเสียงของอีกฝ่ายกล่าวว่า “ควรใกล้จะถึงแล้ว คินนี่ เจ้าก็เสพลุขให้เต็มทีเถิด”

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ขณะกระซิบบังเหียน “ถึงแล้ว รับรองว่านางจะต้องเหมือนได้ขึ้นสวรรค์และอยากตายไปพร้อมกัน”

รถม้าค่อยๆหยุดลงที่เชิงเขา มีคนเดินออกมาจากป่ามืดทึบ ถามเสียงต่ำว่า “จะผ่านทางหรือจะขึ้นเขา”

“ออกใต้ตึกเหนือ ถนนเส้นนี้ผ่านที่ใด” เขาไม่ตอบแต่ถามกลับ

กวนซู่อี้ตระหนักถึงสัญญาณลับระหว่างพวกเขาได้อย่างรวดเร็ว ให้ความรู้สึกดีใจอย่างยิ่ง โชคดีที่ชายหนุ่มค่อนข้างไว้วางใจหญิงสาว เพียงให้นางเฝ้าตัวประกันไม่ได้ให้นางพูดอะไร หากไม่แล้วยามนี้คงเผยพิรุชแล้ว ดวงตาของหญิงสาวเต็มไปด้วยความโกรธแค้น พยายามต่อสู้ดิ้นรน ทว่ากลับมีอาการระดิกได้แม้แต่ซุนเดียว ทำได้เพียงรอคอยอย่างสิ้นหวัง

“ถนนเส้นนี้ผ่านยมโลก รีบเอาชีวิตมาให้ข้าเร็ว!” ปากกล่าววาจาโหดเหี้ยมพวกโจรสาวเท้าเดินเข้ามาด้วยสีหน้ากระเหี้ยนกระหือหรือ ถามอย่างร้อนใจว่า “คนยังอยู่ในรถม้าหรือไม่ รีบเอามาให้พวกพี่ชายดูเร็ว!”

กวนซู่อี้ไม่เผยพิรุชใด ยกหญิงสาวด้วยมือข้างเดียวขณะเลิกม่านขึ้นเพื่อโยน

นางออกไปข้างนอก หากหญิงสาวไม่ได้พูดคุยกับตน ตนก็อาจแสดงบุคลิกท่าทางของอีกฝ่ายไม่แน่นอนและไม่มีทางแสดงได้อย่างราบรื่นเช่นนี้ เพียงถ้อยคำสั้น ๆ ของนางไม่กี่ประโยค กวนชู้อีกก็เห็นสันดานเดิมของนางได้อย่างทะลุปรุโปร่ง... ดูถูกคน ทะนงตน เขี้ยวโหดอำมหิต และการทำลายชีวิตคนกลายเป็นสิ่งที่มีความสุขที่สุดในชีวิต นางไม่เคยมองตนเป็นคน

ดังนั้นไม่มีทางส่งตนออกไปอย่างทะนุถนอมอย่างเด็ดขาด แปรแก้ในสิบส่วนคงโยนออกไป

จากเสียงหัวเราะเบา ๆ ของชายหนุ่ม กวนชู้อีสรูปได้ว่าตนทำถูกต้องแล้ว หลังจากที่หญิงสาวตกลงบนพื้นก็ร้องคราง พวกโจรภูเขาก็จุดคืบไปดู อดสูดลมหายใจเย็นไม่ได้ “แม่เจ้า ข้าไม่เคยเห็นสตรีที่งามเช่นนี้มาก่อน! ดูใบหน้าี่สิ ดูเรือนร่างนี่สิ ช่างล้ำเลิศจริง ๆ!”

เนื่องจากฝึกยุทธ์มาหลายปี หญิงสาวจึงมีรูปร่างไม่เลว ที่สมควรอวบอ้อมก็อวบอ้อม ที่สมควรคอดกึ่งก็คอดกึ่ง เมื่อจับคู่กับใบหน้าของกวนชู้อี ยิ่งทำให้น่าดึงดูดมากขึ้น ชายหนุ่มไม่รู้จักกวนชู้อีอย่างลึกซึ้งจึงมองพิรุชไม่ออก กล่าวเร่งรัดว่า “พอแล้ว ไม่ต้องดูแล้ว มีเวลาสามวันสามคืนให้พวกเจ้าได้เคี้ยวกรำทรมาน อย่ามาเสียเวลาอยู่บนถนนอีกเลย!”

พวกโจรที่ถูกไฟปรารถนาแผดเผาเรียกกล่าวคล้ายตาม “ใช่ ๆ รีบแบกขึ้นเขาไปให้ทุกคนดูเร็ว รอให้เขาเล่นเสร็จแล้วก็จะมอบให้เหล่าพี่น้อง นำเสียตายที่มีใช้สาวพรหมจารี หากไม่แล้วรสชาติจะต้องดียิ่งกว่านี้แน่!” กล่าวจบก็หัวเราะลามาก จากนั้นเดินไปตามเส้นทางภูเขาที่ขรุขระไปยังป่าส่วนลึกและหายไปอย่างรวดเร็ว

กวนชู้อีกกล่าวเสียงเย็นชาว่า “พวกเรากลับไปรายงานผลเถิด”

ชายหนุ่มไม่ระแคะระคาย ขับรถกลับไปตามเส้นทางเดิม เมื่อท้องฟ้าใกล้สว่างในที่สุดก็มาถึงซานเมือง เดินทางอีกครั้งช่วยยามก็จะถึงประตูเมืองเพื่อป้องกันไม่ให้เผยฐานะที่แท้จริงออกมาระหว่างที่พูดคุยกับชายหนุ่ม กวนชู้อีจึงแสร้งหลับมาตลอดทาง จนกระทั่งยามนี้ถึงค่อย “ตื่นขึ้นมา” เลิกผ้าฆ่ามันแล้วเดินไปนั่งข้างกายของเขา นางรู้จักถนนเส้นนี้ และยังรู้ว่าที่นี่มีทหารประจำการอยู่

พวกโจรไม่มีทางปรากฏตัวออกมาอย่างแน่นอน ฉวยจังหวะที่ชายหนุ่มกำลังวิ่งงุ่น มินึงชั่วขณะ ยกมือขึ้นฟาดลำคอของเธออย่างแรง

ชายหนุ่มล้มลงโดยไม่ทันส่งเสียง กวนซู้อี้อับเอาไว้ได้ทันเวลา ก่อนลากเข้าไปในรถม้า จากนั้นถอดข้อต่อแขนขาและขากรรไกรทันที บนร่างของเขา ไม่ได้พกสิ่งของที่บ่งบอกฐานะของตนเองเช่นเดียวกับหญิงสาว รถม้าเป็นรถม้าอู๋เผิงที่ชาวบ้านมักใช้โดยสาร ไม่มีจุดใดผิดสังเกต

จอดรถในสถานที่ที่เงียบสงบแล้ว กวนซู้อี้ออกให้อีกฝ่ายฟื้นขึ้นมาเงิบ ๆ ผ่านไปหนึ่งเค่อ ชายหนุ่มก็ลืมตา หลังจากตระหนักได้ถึงสถานการณ์ของตนเอง ก็แสดงสีหน้าเคียดแค้นและสงสัย

“พวกเจ้านำเด็กที่ลักพาตัวไปจากจวนราชครูไปไว้ที่ใด” นางถามด้วยเสียงของตนเอง

คราแรกชายหนุ่มตื่นตระหนก จากนั้นก็เข้าใจทันที ผ่านไปครู่หนึ่งก็แผ่กลิ่นอายสังหารอย่างรุนแรง ดูท่าเขาจะโหดเหี้ยมยิ่งกว่าหญิงผู้นั้นและยิ่งไร้ความเป็นมนุษย์ หรือพูดอีกอย่างก็คือสุนัขรับใช้ที่ตระกูลชนชั้นสูงเลี้ยงเอาไว้ มีลึบบอกว่าเป็นองครักษ์ลับจะไล่ก็เลี้ยงกว่า หากไร้ฝีมือย่อมไม่มีทางล้วงความลับออกมาจากปากขององครักษ์ลับได้

กวนซู้อี้อู๋ซิดความสามารถของตนดี ให้นางต่อต้านคนเลวนางทำได้ แต่กลับมีอาจลงมืออย่างเหี้ยมโหดได้ จึงได้แต่นำคนกลับไปให้เงินจื่อจัดการ หวังว่าพวกเขาจะรู้ที่อยู่ของมู่มู่แล้ว กลับไปถึงบ้านก็จะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน นางปีนออกมาจากรถม้า กระชับบังเหียน คบคุมรถม้าให้แล่นไปตามถนนใหญ่ ยังไม่ทันได้เข้าไปใกล้ประตูเมือง ก็เห็นหน้าประตูเต็มไปด้วยผู้คนเบียดเสียด ซ้ำยังได้ยินเสียงป่นพึมพำและโวยวายดังอย่างต่อเนื่อง

“พี่สาว ด้านหน้าเกิดเรื่องใดขึ้นหรือ” นางยิ้มทักหญิงที่แต่งงานแล้วที่ยืนอยู่ริมถนนคนหนึ่ง

“ได้ยินว่าบุตรชายคนเล็กของขุนนางใหญ่คนใดคนหนึ่งถูกลักพาตัวไป เมื่อวานกราบทูลฮ่องเต้ จึงมีคำสั่งให้ปิดประตูเมือง ไม่อนุญาตให้ราษฎรเข้าออก เดิมทีข้าเข้าใจว่าวันนี้จะยกเลิกคำสั่งแล้ว แต่ดูท่าแล้ววันนี้คงจะเข้าไปไม่ได้”

“แล้วหาเด็กคนนั้นเจอหรือยัง” กวนซู่อี้ก็ลั่นใจถาม

“ถ้าหาเจอแล้วจะยังต้องปิดขังอยู่เช่นนี้รี ไม่รู้ว่ามันเป็นเด็กบ้านใดถึงได้ทำให้ วุ่นวายไปทั้งเมืองจนต้องมีคำสั่งอย่างเข้มงวดถึงเพียงนี้”

มีผู้เฒ่าด้านข้างคนหนึ่งกตเสียด่ากล่าวว่า “เป็นเด็กของจวนราชครู เมื่อวานตอนบ่ายหายตัวไป หามาหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้วยังหาไม่เจอ บุตรชายข้า ที่ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในจวนว่าการ การขวาวว่องไว ได้ยินว่าเมื่อเย็นวานทั่วเมือง ไม่อนุญาตให้ดับไฟ ออกคันตามบ้านแต่ละหลัง ซ้ำห้องเตี้ยยังมีรับสั่งให้ กองกำลังทหารที่ตั้งประจำการอยู่ใกล้ ๆ ออกตระเวนหา มีชีวิตต้องเห็นคน ตายต้องเห็นศพ!”

“ท่านราชครูมิใช่พระอาจารย์ของห้องเตี้ยหรือหอกหรือ มีตำแหน่งสูงส่ง มีนาห้องเตี้ยถึงร้อนพระทัยเพียงนี้ พระโพลีสัตว์คุ้มครอง หวังว่าจะตามหา เด็กคนนั้นเจอโดยเร็ว พวกเราจะได้เข้าเมืองเสียที” หญิงที่แต่งงานแล้ว พนมมือไหว้ฟ้าดิน

ยังหาไม่เจอหรือ กวนซู่อี้เสีบบวดใจ ขณะคิดว่าจะแล้สร้างรายงานเรื่อง ลักพาตัวเด็กแล้วให้ทหารพาตนเองเข้าไปในเมืองดีหรือไม่ กลับเห็นคนในฝูงชน ที่เบียดเสียดอยู่ด้านหน้าตะโกนว่า “ถอยไป ถอยไป กองทัพจะออกจากเมือง แล้ว! ระวังถูกม้าเหยียบ หากถูกเหยียบตาย ทหารจะไม่รับผิดชอบ”

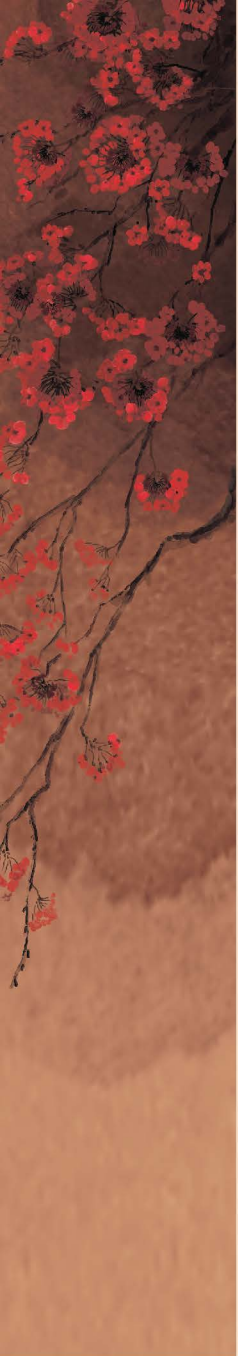
“กองทัพจะออกมาแล้ว! เร็วเข้า รีบไปหลบอยู่ด้านข้าง! บางที่อาจพบ เบาะแสบางอย่าง แล้วออกไปจับโจรลักพาตัวเด็ก!” ผู้คนค่อย ๆ หลบไปอยู่ สองข้างทาง ดวงตาของกวนซู่อี้หอบระกาย รีบหันหัวม้าให้ถอยไปด้านหลัง เมื่อถอยออกไปไกลหนึ่งลี้แล้วก็หยุดอยู่ริมทาง

นางต้องคิดหาวิธีสืบข่าว เพื่อดูว่าฮั่วเซิ่งเจ้อหาเบาะแสพบหรือไม่ คนนอกรู้เพียงว่าบุตรชายคนเล็กของจวนราชครูถูกลักพาตัวไป แต่ไม่ได้บอกกว่า บุตรีคนโตก็หายไปด้วยเช่นกัน เห็นได้ชัดว่าฮั่วเซิ่งเจ้อตั้งใจปิดข่าว ตระกูลกวน เป็นตระกูลบัณฑิต แต่ไหนแต่ไรไม่เคยไปมาหาสู่กับคนในกองทัพ หากแม่ทัพ ที่ออกมาตามหาคนเป็นคนที่นางไม่รู้จัก เกรงว่ายังไม่ทันเข้าใกล้ก็กลายเป็นคน ต้องสงสัยแล้วถูกลักพาทันที

มีอาจเข้าเมืองได้และไม่มีวิธีเข้าใกล้กองทัพ หรืออีกหลายวันนี้จะต้องคอย
 อยู่ที่นี้ นางคิดแล้วคิดอีกก็ยังมีกลิ่นธูปหน้าากเปิดเผยฐานะของตนเอง
 ไม่เพียงคนในครอบครัวและฮั่วเซ่งเจ้อออกมาตามหานาง เกรงว่าแม้แต่ตัวการ
 ที่อยู่เบื้องหลังก็ส่งสายลับมาสังเกตความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา คนเหล่านี้
 อาจซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางฝูงชน หรืออาจซ่อนอยู่ในกองทัพ ยิ่งกว่านั้นอาจแฝงตัว
 อยู่ข้างกายฮั่วเซ่งเจ้อ นางมีอาจไว้ใจใครง่าย ๆ

ขณะที่นางรู้สึกจนหนทาง กองทัพก็ค่อย ๆ เดินผ่านฝูงชนช้า ๆ ผู้ที่เดิน
 นำหน้าแม่จะติดหมวดเคราและเปลี่ยนสีตา แต่กลับเป็นฮั่วเซ่งเจ้ออย่างไม่ต้อง
 สงสัย! เขาเป็นผู้นำทัพออกมาตามหานางด้วยตนเอง!

ศรีอยุธยา

เรื่องราวของหญิงสาวที่ได้รับโอกาสที่สวรรค์ประทานให้อีกครา
ชาติก่อน **“กวนชู่อิ”** ยึดมั่นในคุณธรรม เมตตาธรรม และศีลธรรมจรรยา
มีความรู้อย่างถ่องแท้และกว้างขวาง
กลับถูก *ข้อห้ามสตรี* กดง่อมจนชีวิตต้องเผชิญกับโศกนาฏกรรม
ชาตินี้ ไม่ว่าจะทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าจะจริงหรือเท็จ
หรือเป็นการสะท้อนของคั่นว่องวิฏสงสาร
นางก็ยินดีจะแลกเปลี่ยนนับแต่บัดนี้!

นางไม่คิดแค้นผู้ใด ปรารถนาเพียงใช้ชีวิตอย่างสงบสุข
ในชาตินี้ผู้ใดจะคู่กับใคร ใครจะรักใคร ก็ยวอันใดกับนางด้วย

ศรีออย

หมวดนวนิยาย

ออกแบบปก
ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

วาดภาพปก
Jadeline

www.amarinbooks.com [@amarinbooks](https://twitter.com/amarinbooks) [f](https://www.facebook.com/amarinbooks) บ้านอรุณ

395 บาท

ISBN 978-616-18-2832-5

Unit for printing